

26

DR. GALAMBOS KÁROLY ÜGYVÉDI IRODA

(ny.sz: 3547)

képviselésében eljár:

dr. Galambos Károly irodavezető ügyvéd, a Budapesti Ügyvédi Kamara tagja

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

Tárgy:

A Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2. M 99/2017/23. sorszámú, és Zalaegerszegi Törvényszék 2. Mf. 20.742/2018/6. sorszámú ítélete keresetet elutasító rendelkezése Alaptörvény ellenességének megállapítása és megsemmisítése iránti alkotmányjogi panasz

Alkotmánybíróságnak

1535 Budapest
Pf: 773

Mélyen Tisztelt Alkotmánybíróság!

I. Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2. M. 99/2017/23. sorszámú ítélete és a Zalaegerszegi Törvényszék 2. Mf. 20.742/2018/6. sorszámú ítélete alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azokat - a keresetet elutasító rendelkezés tekintetében - semmisítse meg.

II. Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 26. § (1) bekezdése alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg - a Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2. M. 99/2017/23. sorszámú ítélete és a Zalaegerszegi Törvényszék 2. Mf. 20.742/2018/6. sorszámú ítéletében alkalmazott - a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdésének:

„2.§ (2) Az (1) bekezdés alapján felszámított munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A bíróság döntését indokolni köteles.”

alaptörvény-ellenességét, és azt az Abtv. 41. § (1) bekezdése alapján semmisítse meg.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	101833-0/2019
Érkezett:	2019 MÁJ 23.
Peldány:	1
Melléklet:	9 db
Kezelőiroda:	lu

Kérelmeim indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

I. A Zalaerdő Zrt. felperes munkáltató keresete és Nagykanizsai Járásbíróság 5. P. 20.979/2015/10. sorszámu első fokú ítélete

1) Felperes - mint jogosult - kérelmére a [REDACTED] közjegyző 11019/Ü/31078/2015. ügyszám alatt fizetési meghagyást bocsátott ki az alperessel, mint kötelezettel szemben jogalap nélküli gazdagodás jogcímén 3.915.737,- Ft és járulékai megfizetése iránt, amely ellentmondás folytán perré alakult.

Felperes – a tárgyaláson módosított keresetében – kérte, hogy a bíróság kötelezze alperest elsődlegesen késedelmi kamat jogcímén, másodlagosan jogalap nélküli gazdagodás jogcímén 3.961.050,- Ft megfizetésére.

Keresetét azzal indokolta, hogy a jogerős ítéletek alapján 2011. július 11-én 34.356.776,- Ft-ot, 2011. december 21-én 280.000,- Ft-ot és ennek késedelmi kamatát, azaz 13.533,- Ft-ot az alperes részére megfizetett és kiadott részére 3 köbméter tűzifát. Tekintettel arra, hogy a Kúria döntése értelmében a felperes túlnyomórészt pernyertes lett, ezért az alperesnek megfizetett összegekkel az alperes gazdagodott. Hivatkozott arra, hogy felperes a visszégrehajtási eljárásban kamatot nem, kizárólag nettó összeget követelt az adóstól, figyelemmel arra, hogy a visszégrehajtás keretében kamatot a felperesnek nem volt módja követelni, mivel a Kúria ítélete csupán a kereset elutasításáról rendelkezett, nem pedig az által kifizetett összeg visszafizetéséről. Mindezekre tekintettel az általa 2011. július 11. napján és 2011. december 21. napján az alperes részére kifizetett összegek 2013. augusztus 9. napjáig járó törvényes késedelmi kamata megfizetését kérte, mindösszesen 3.961.050,- Ft összegben.

2) Alperes a 2015. december 12-én kelt ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását és az felperes perköltségben való marasztalását az alábbi indok kifejtése alapján.

a) Felperes keresetét azon tényre alapítja, miszerint az I-II. fokú bíróság által felmentés jogellenességét megállapító ítéleti rendelkezés alapján alperes részére - a felperes, mint kötelezett által önként teljesített - járandóságok (a 2011. július 11-én a 4. Mf. 20.522/2011/5-II. sorszámu részítelet alapján kiutalt nettó 34.356.776,- Ft-ot; a 2011. december 21-én a 4. Mf. 21.377/2011/4. ítélet alapján kiutalt 280.000,- Ft és 13.533,- Ft késedelmi kamat és kiadott 3 köbméter tűzifát) után alperest a Ptk. 301. §-a alapján 3.961.050,- Ft kamatfizetési kötelezettség terhelte volna a kifizetéstől ezen járandóságok visszafizetéséig azon okból, hogy a Kúria – felülvizsgálati eljárásban – a jogerős ítéletet 2013. január 9-én kelt Mfv. I. 10.913/2011/5. sorszámu ítéletével megváltoztatta és felperes keresetét elutasította. Erre tekintettel ezen kamatokat a Ptk. 361.§- alapján érvényesíti felperes.

Felperes keresete a jogalap és összepszerűség tekintetében is teljesen alaptalan.

Felperes a követelését a Magyar Köztársaság Polgári Törvénykönyvéről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) – 2013. január 9-én hatályos - 301.§-ára és 361. §-ára alapítja, miszerint:

Ptk.301. § (1) Pénztartozás esetében – ha jogszabály eltérően nem rendelkezik – a kötelezett a késedelembe esés időpontjától kezdve akkor is köteles a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatot fizetni, ha a tartozás egyébként kamatmentes. A kamatfizetési kötelezettség akkor is beáll, ha a kötelezett késedelmét kimenti.

(2) Az államháztartás alrendszereiben harmadik személyekkel szemben vállalt vagy az alrendszereket egyébként harmadik személyekkel szemben terhelő fizetési kötelezettség késedelmes teljesítése esetén a késedelmi kamat tekintetében is alkalmazni kell a kamatfizetés mellőzésére vagy a törvényesnél alacsonyabb mértékű kamatfizetésre irányuló szerződési kikötés semmisségére vonatkozó rendelkezést.

(3) Ha a jogosultnak a késedelembe esés időpontjáig kamat jogszabály vagy szerződés alapján jár, a kötelezett a késedelembe esés időpontjától e kamaton felül – ha jogszabály eltérően nem rendelkezik – a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat egyharmadával megegyező mértékű kamatot, de összességében legalább az (1) bekezdésben meghatározott kamatot köteles megfizetni. A magánszemélyek egymás közötti viszonyában kikötött késedelmi kamat – ha jogszabály másként nem rendelkezik – a jegybanki alapkamat 24 százalékponttal növelt mértékét meghaladó részében semmis.

(4) A felek által túlzott mértékben megállapított késedelmi kamatot a bíróság mérsékelheti.

(5) A jogosult követelheti a késedelmi kamatot meghaladó kárát.

A Ptk. hatályon kívül helyezésekor az alábbi rendelkezéseket tartalmazta:

Ptk.301. § (1) Pénztartozás esetében – ha jogszabály eltérően nem rendelkezik – a kötelezett a késedelembe esés időpontjától kezdve akkor is köteles a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal – ha a pénztartozást idegen pénznemben kell teljesíteni, az adott pénznemre a kibocsátó jegybank által meghatározott alapkamattal, ennek hiányában a pénzpiaci kamattal – megegyező mértékű kamatot fizetni, ha a tartozás egyébként kamatmentes. A kamatfizetési kötelezettség akkor is beáll, ha a kötelezett késedelmét kimenti.

(2) A kamat számításakor a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat irányadó az adott naptári félév teljes idejére.

(3) Ha a jogosultnak a késedelembe esés időpontjáig kamat jogszabály vagy szerződés alapján jár, a kötelezett a késedelembe esés időpontjától e kamaton felül – ha jogszabály eltérően nem rendelkezik – a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat – ha a pénztartozást idegen pénznemben kell teljesíteni, az adott pénznemre a kibocsátó jegybank által meghatározott alapkamat, ennek hiányában a pénzpiaci kamat – egyharmadával megegyező késedelmi kamatot, de összesen legalább az (1) bekezdésben meghatározott kamatot köteles fizetni. A magánszemélyek egymás közötti viszonyában kikötött késedelmi kamat – ha jogszabály másként nem rendelkezik – a jegybanki alapkamat 24 százalékponttal növelt mértékét meghaladó részében semmis.

(4) A felek által túlzott mértékben megállapított késedelmi kamatot a bíróság mérsékelheti.

(5) A jogosult követelheti a késedelmi kamatot meghaladó kárát.

Jogalap nélküli gazdagodás

Ptk.361. § (1) Aki másnak rovására jogalap nélkül jut vagyoni előnyhöz, köteles ezt az előnyt visszatéríteni.

(2) Nem köteles visszatéríteni a gazdagodást az, aki attól a visszakövetelés előtt elesett, kivéve ha

a) számolnia kellett a visszatérítési kötelezettséggel, és felelőssége a gazdagodás megszűnéséért megállapítható, vagy

b) rosszhiszeműen jutott a gazdagodáshoz.

(3) Ha az, akinek részére a gazdagodást vissza kellene téríteni, azt tilos vagy a jóerkölcsbe ütköző magatartásával maga idézte elő, a bíróság az ügyész indítványára a vagyoni előnyt az állam javára ítéldheti meg.”

Ptk.362. § Az életfenntartás céljára adott és arra felhasznált juttatást visszakövetelni nem lehet, kivéve, ha jogszabály másként rendelkezik, vagy a juttatást bűncselekmény útján szerezték meg.

Ptk.363. § (1) A gazdagodással kapcsolatos vagyoni előnyök visszatérítésére a jogalap nélküli birtoklásra vonatkozó szabályokat (195. §) kell alkalmazni; a visszatérítésre köteles személy a dologra fordított szükséges költségei megtérítését követelheti.

(2) Ha a vagyoni előnyt természetben visszaszolgáltatni nem lehet, értékét kell megtéríteni.

Ptk.364. § A jogalap nélküli gazdagodásra egyébként a kártérítés szabályait kell megfelelően alkalmazni.”

A fenti tényállásból megállapítható, hogy az alperes nem jogalap nélkül, hanem jogerős bírósági határozat alapján, a felperes önkéntes teljesítése útján jutott 2011. június 11-én és 2011. decembere 21-én a pénzeszközök birtokába, amellyel mint tulajdonával szabadon rendelkezhetett.

A Kúriának Mfv. I. 10.913/2011/5. sorszámú ítélete alapján – a jogerős ítéletek megváltoztatása folytán - az önkéntes teljesítés alapján felperes által megtérített pénz járandóságokat felperes az alperestől a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 56. § (2) bekezdése alapján nemperes eljárásban visszakövetelte, amely felperesi kérelem tárgyában a Zalaegerszegi Járásbíróság előtt a 2001. Vh.541/2013/17, sz. jogerős végzés született.

Az alperes semmilyen vagyoni előnyhöz nem jutott, a felperes által hivatkozott „meg nem fizetett kamat” a felperesnek legfeljebb csak a várománya lehet, de az alperesnél jogalap nélküli vagyonnövekedést nem jelentett.

Az alperes a Zalaegerszegi Járásbíróság 2001.Vh. 541/2013/17. sz. végzésének jogerőre emelkedéséig jogszerűen volt a jogerős ítéletek alapján a felperes korábbi – jogerős ítélet teljesítése – alapján az alperes részére megfizetett összegek tulajdonában.

Megjegyzendő: a felperes önként teljesített az alperes részére, a felülvizsgálati kérelem előterjesztésekor a jogerős ítéletek felfüggesztését sem kérte a Pp.273.§ (1) bekezdése alapján. Az alpereshez ilyen körülmények között jutott, felperes által teljesített járandóságok tekintetében az alperes nem esett késedelembe, amely alapján kamatot kellene fizetnie.

Erre tekintettel – ha alperest vagyoni előny érte volna – ebben az esetben sem kellene visszatérítenie a gazdagodását, mivel a Ptk. 361. § (2) bekezdése alapján – jogszabályi rendelkezés, a felperes önkéntes teljesítése és a jogerős ítélet végrehajtása felfüggesztésének kérelmezése hiányában - nem kellett számolnia a visszatérítési kötelezettséggel, és teljesen jóhiszemű volt.

b) A Ptk. 363. § (1) bekezdése értelmében „A gazdagodással kapcsolatos vagyoni előnyök visszatérítésére a jogalap nélküli birtoklásra vonatkozó szabályokat (195. §) kell

alkalmazni; a visszatérítésre köteles személy a dologra fordított szükséges költségei megtérítését követelheti.”

A Ptk. 195.§-a az alábbi rendelkezéseket tartalmazza:

Ptk.195. § (1) A birtokos köteles a jogosultnak kiadni a dolog meglevő hasznait, kivéve, ha ellenszolgáltatás fejében jutott birtokához és jóhiszemű volt.

(2) A jóhiszemű birtokos az addig terjedő időre, amíg a birtokot tőle a jegyző, illetőleg a bíróság előtt vissza nem követelik, a hasznokért és a károkért nem felelős. A visszakövetelés idejétől kezdve – ha nem vált nyilvánvalóan rosszhiszeművé – felelősségére az általános szabályok, használati és a hasznok szedésére vonatkozó jogára pedig a felelős őrzés szabályai az irányadók.

(3) A rosszhiszemű birtokos köteles megfizetni azoknak a hasznoknak az értékét, amelyeket elfogyasztott vagy beszedni elmulasztott, továbbá felelős a dologban bekövetkezett mindazokért a károkért, amelyek a jogosultnál nem következtek volna be.

A Ptk. 195.§ (1) bekezdése alapján az alperes nem birtokolta a felperes által állított hasznokat (kamatot), így azt nem köteles kiadni. Másrészt, ha a hasznok meglennének, abban az esetben sem volna az alperes a hasznok kiadására köteles, mivel jogerős ítélet fejében jutott a dolog birtokához és jóhiszemű volt.

Az alperes a Ptk. 195.§ (2) bekezdése alapján a hasznokért (kamat) és károkért nem visel felelősséget – a Vht. 56.§ (2) bekezdése alapján indított eljárásban hozott jogerős határozatot azonban az alperes teljesítette. A fentiekre tekintettel alperes kérte a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását, azzal, hogy az alperes jogi képviselője áfakörbe tartozik.

3) Alperes a 2016. március 29-én kelt tárgyaláson [5. P. 20.979/2015/10. sz. jkv.] hivatkozott arra, hogy a felperes késedelmi kamatkövetelése tárgyalására a bíróságnak nincs hatásköre, mert az munkaviszonyból származik. A késedelmi kamatkövetelés alaptalan, mert alperes nem esett késedelembe. A visszvégrehajtási eljárás során a felperes a kamat követelési igényét nem érvényesítette, ezért a mostani perköltség iránti igénye az alperessel szemben alaptalan, másrészt az igénye ítélet dolog is. Az alperes 2013. augusztus 9-ig a tartozását megfizette, valamint a visszvégrehajtási eljárásban hozott határozatban foglaltakat is határidőben teljesítette. Alperes vitatta, hogy késedelembe esett volna, mert a visszvégrehajtási eljárásban hozott határozatban foglaltak szerint a fizetési kötelezettségét teljesítette; vitatta továbbá, hogy jogalap nélkül lett volna az alperes a pénze birtokában.

Felperes állította, hogy a járásbíróságnak a kamatigénye elbírálására a hatásköre fennáll.

4) A Nagykanizsai Járásbíróság – a felperes keresetének teljes egészében helyt adva - 2016. március 29. napján kelt 5. P.20.979/2015/10. sorszámú ítéletével kötelezte alperest 3.961.050, - Ft , valamint 337.800,- Ft perköltség megfizetésére.

A bíróság a felperes keresetét megalapozottnak találta.

Az ítéletben a járásbíróság rögzítette alperes védekezését, az alábbiak szerint:

Alperes a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy nem jogalap nélkül, hanem a bíróság jogerős ítélete alapján jutott a felperes önkéntes teljesítése útján 2011. július 11-én és 2011. december 11-én a pénzeszközök, és természetben a 3 köbméter tűzifa birtokába,

amellyel mint tulajdonával szabadon rendelkezhetett. Alperes vagyoni előnyhöz nem jutott, a felperes által hivatkozott, meg nem fizetett kamat legfeljebb a felperes várománya lehetett, de az alperesnél jogalap nélküli vagyonnövekedést nem jelentett. Figyelemmel arra, hogy felperes önként teljesített és a felülvizsgálati kérelem előterjesztésekor a jogerős ítéletek végrehajtásának felfüggesztését nem kérte, az alperes nem eshetett késedelembe az önként felperes által jogerős ítélet alapján kifizetett összeg tekintetében. Az alperesnek erre tekintettel nem kellett számolnia a visszatérítési kötelezettséggel és teljesen jóhiszemű volt. Mivel jogerős ítélet alapján jutott a dolog tulajdonságához, a felperes által állított esetleges hasznokat (kamatt) nem köteles kiadni. A Ptk. 195. §-a alapján a hasznokért és károkért nem visel felelősséget. Alperes hivatkozott arra is, hogy a felek közötti jogviszony nem polgári jogviszony, hanem a per munkaügyi bíróság hatáskörébe tartozik, a visszvégrehajtási jogerős nemperes eljárás miatt a perköltség igény res judicatának minősül, mivel ebben a nemperes eljárásban felperes minden követelést előterjesztett, további követelése nem lehet.

Az indokolásban a járásbíróság az 1959. évi IV. törvény (rég. Ptk.) 301. § (1) bekezdésének felhívásával utalt arra, hogy alperes a keresetet összecszerűségében nem vitatta, nem volt vita a felek között a felperes által alperes részére kifizetett összegek, ezek időpontja és a felperes által az alperes részére megküldött késedelmi kamatt számítási módja tekintetében sem. A bíróság álláspontja szerint a Kúria döntésének következtében a felperes tartozatlanul fizetett az alperes részére, ezért a felperes által 2011. július 11. napján illeték és perköltség nélkül kifizetett 30.327.649,- Ft tőke után ettől az időponttól, meg a 344.533,- Ft tőke után 2011. december 21. napjától a fenti összegek visszafizetéséig, azaz 2013. augusztus 8- napjáig késedelmi kamatt követelhet, figyelemmel arra is, hogy a kamatt a teljes összeg után visszafizetéséig jár. A két időpont között az alperes rendelkezett a fenti összegekkel, amelyek nyilvánvalóan vagyoni előnyre tett szert, így a Ptk. 301. § (1) bekezdése értelmében a törvényes mértékű késedelmi kamatt akkor is köteles megfizetni, ha a tartozás egyébként kamatmentes volt. Nem fogadta el a bíróság az alperes hatásköri kifogását arra vonatkozóan, hogy a per munkaügyi bíróság hatáskörébe tartozik, figyelemmel arra, hogy a per tárgya önállóan érvényesített késedelmi kamatt megfizetése, nem pedig munkaviszonyból vagy munkaviszony jellegű jogviszonyból származó jogkövetkezmény alkalmazása, ezért a bíróságnak a kereset elbírálására a hatásköre fennállt. Nem fogadta el a bíróság az alperes ítélt dolog miatt per megszüntetésére irányuló kérelmét sem, mivel a Kúria ítélete csupán a kereset elutasításáról rendelkezett, ezért a felperes késedelmi kamatkövetelés iránti igényét a visszvégrehajtás keretében érvényesíteni nem tudta.

A bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a perköltségben alperest marasztalta, a Pp. 317. § (1) bekezdés alapján figyelembe veendő közjegyzői eljárási díj és jelen perben felmerült mindösszesen 237.800,- Ft illeték, valamint a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése szerinti mérlegeléssel megállapított mértékű jogtanácsosi munkadíj.

II. Alperes fellebbezése és a Zalaegerszegi Törvényszék 2. Pf. 20.011/2017/3. sorszámu, 2017. május 4-én jogerős hatályon kívül helyező és eljárást megszüntető végzése, valamint az ügy áttétele a Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz

1) Alperes a 2016. május 30-án kelt beadványában fellebbezést terjesztett elő a Nagykanizsai Járásbíróság 5. P. 20. 979/2015/10. sz. ítélete ellen.

Alperes elsődlegesen kérte, hogy Tisztelt Zalaegerszegi Törvényszék a Nagykanizsai Járásbíróság 5. P. 20.979/2015/10. sorszámú ítéletét helyezze hatályon kívül, és a pert szüntesse meg. Kötelezze az alperest az első és másodfokú perköltség megfizetésére.

Alperes másodlagosan kérte, hogy Tisztelt Zalaegerszegi Törvényszék a Nagykanizsai Járásbíróság 5. P.20.979/2015/10. sorszámú ítéletét változtassa meg: a keresetet utasítsa el és mellőzze az alperesnek az első fokú perköltségben való marasztalását. Kötelezze alperest az első és másodfokú perköltség megfizetésére.

Alperes kérte, hogy a Zalaegerszegi Törvényszék a fellebbezést tárgyaláson bírálja el.

2) Alperes fellebbezésében kifejtette, hogy véleménye szerint az elsőfokú ítélet – az eljárási jogszabályok megsértése és az anyagi jogi jogszabályok téves alkalmazása miatt - jogszabálysértő.

Az ítéletében az első fokú bíróság a felperes elsődleges – késedelmi kamat megfizetésére alapított - keresetét bírálta el. A másodlagos kereseti kérelmet (jogalap nélküli gazdagodás) – mivel az elsődleges kereset eredményre vezetett – már nem érintette.

a) Alperes kiemelte, hogy az első fokú bíróság ítélete iratellenes abban a tekintetben, hogy a felperes a 3.961.050,- Ft-ot nem vitatta, illetve nem volt vitatott a késedelmi kamat számítása sem [Lásd ezzel szemben: az alperes 2015. december 12-én kelt ellenkérelme 1. pont (2) bekezdését, és az alperes 2016. március 18-án kelt 2. sz. előkészítő irata 2. pontját].

b) A Ptk. 301. § (1) bekezdésében foglalt kamatfizetési kötelezettség az alperest akkor terhelné, ha alperes késedelme a felperes által érvényesített igény tekintetében megállapítható lenne.

Ptk.301. § (1) Pénztartozás esetében – ha jogszabály eltérően nem rendelkezik – a kötelezett a késedelembe esés időpontjától kezdve akkor is köteles a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatot fizetni, ha a tartozás egyébként kamatmentes. A kamatfizetési kötelezettség akkor is beáll, ha a kötelezett késedelmét kimentí.

Ezzel kapcsolatban az első fokú bíróság nem tett eleget indokolási kötelezettségének, mivel nem fejtette ki, hogy az alperes milyen ténybeli magatartása alapján, milyen teljesítési kötelezettségével és mikor esett késedelembe.

E tekintetben az alperes utal arra, hogy az 1959. évi IV. törvény (régí Ptk.) 301. §-a a Ptk. XXV. fejezetben („A szerződésszegés”) a „Kötelezett késedelme” cím alatt került szabályozásra.

A kötelezett késedelme

Ptk.298. § A kötelezett késedelembe esik,

a) ha a szerződésben vagy jogszabályban meghatározott, vagy a szolgáltatás rendeltetéséből kétségtelenül megállapítható teljesítési idő eredménytelenül eltelt;

b) más esetekben, ha kötelezettségét a jogosult felszólítására nem teljesíti.

A perben nem volt vitás, hogy jogerős bírósági ítéletek alapján került az alperes részére a felperesi munkáltató által kifizetésre 2011. július 11-én 34.356.776, Ft, majd 2011. december 11-én 280.000,- Ft, ennek 13.533,- Ft-os késedelmi kamata, és a felperes kiadott alperesnek természetben 3 köbméter tűzifát.

E tekintetben megemlítendő, hogy a kiadott 3 köbméter tűzifa értékének a felperes által megjelölt 51.111,- Ft-ban (3 x 13.600,- Ft + 25 % áfa/ köbméter) megállapított értéke után sem lehet nyilvánvalóan kamatot számítani, mivel ez nem pénzkövetelés.

A felülvizsgálati kérelem elbírálására vonatkozó jogszabályok nem rendelkeznek arról, hogy a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján az ítélet hatályon kívül helyezése és a jogszabályoknak megfelelő döntés meghozatala (jelen esetben a kereset elutasítása) a Pp. 229. §-a szerint jogerős ítélet alapján a jogerős hatást miként érinti, és hogy ilyen döntés esetében a korábban kifizetett járandóságokat az arra jogosult mikor köteles visszafizetni.

E tekintetben a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 56.§ (2) bekezdése (az ún. visszvégrehajtás szabálya) ad eligazítást.

A Vht. 56. §-a az alábbiakról rendelkezik.

56. § (1) A végrehajtást elrendelő bíróság végzéssel megszünteti, illetőleg korlátozza a végrehajtást, ha közokirat alapján megállapította, hogy a végrehajtandó határozatot jogerős határozat hatályon kívül helyezte, illetőleg megváltoztatta vagy jogerős bírósági határozat – ide nem értve a végrehajtás megszüntetési (korlátozási) perben hozott jogerős határozatot – megállapította, hogy a végrehajtási záradékkal ellátott okiratba foglalt végrehajtani kívánt követelés érvényesen nem jött létre. A bíróság a végrehajtást megszüntető végzésében arról is rendelkezik, hogy ki viseli a végrehajtási költséget.

(2) Az (1) bekezdésben említett esetben a végrehajtást elrendelő bíróság az adós kérelmére végzéssel arra kötelezheti a végrehajtást kérőt, hogy – teljesen, illetőleg részben – térítse vissza az adósnak a végrehajtás során kapott összeget (vagyonátárgyat) és a végrehajtási költséget, illetőleg megfelelő részét. Ez akkor is irányadó, ha az adós a végrehajtás megelőzése végett önként teljesítette a kötelezettségét, és ezt igazolta. Tartásdíj címén kifizetett összeg (átadott vagyonátárgy) ilyen visszatérítésének nincs helye.

(3) A (2) bekezdésben foglalt esetben az eljárást az alapügyben eljáró végrehajtó az alapügy keretében foganatosítja (visszvégrehajtás).

Tekintettel arra, hogy a Vht. 56. § (2) bekezdése a végrehajtás során kapott összeg visszatérítésére ad lehetőséget, és a kamatra vonatkozó rendelkezésekről nem tesz említést, nyilvánvaló hogy késedelembe esésről nem lehet szó.

A késedelembe esés az alperes részéről nyilvánvalóan azon okból is kizárt, hogy az alperes - a Kúria Mfv. I. 10.913/2011/5. sorszámu, 2013. január 9-én kelt ítéletének meghozataláig - jogszerűen volt a (felperes által a jogerős ítéletek alapján önként kifizetett) járandóságok birtokában, és azokkal a kifizetéstől - 2011. július 11-től, illetőleg 2011. december 11-től - jogszerűen rendelkezhetett.

A késedelembe esés tehát alperes részéről 2011. július 11 (december 11.) és 2013. január 9. között fogalmilag is kizárt.

Alperes a Vht. 56. § (2) bekezdésében foglalt bírósági végzésben foglalt teljesítési határidő lejártáig – törvényi rendelkezés és bírósági határozat hiányában - nem esett késedelembe, és így nem volt késedelmi kamatfizetésre kötelezhető [Lásd a Zalaegerszegi Járásbíróság 2013. november 27-én kelt -és 2014. február 3-án jogerős - 2001. Vh. 541/2013/17. sorszámu végzését.]

Alperes álláspontja szerint az első fokú bíróság – ténybeli és jogszabályi alap nélkül – a 2011. július 1-je és 2013. augusztus 8-ig terjedő időre a késedelmi kamatra vonatkozó törvényi szabályokat tévesen alkalmazta.

E körben alperes utal arra, hogy a Zalaegerszegi Járásbíróság előtt a Vht. 56. § (2) bekezdés alapján a visszvégrehajtási eljárást felperes 2013. június 24-én kelt kérelmével indította meg. Ennek megindítására azt követően került sor, hogy a Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a felperes, mint munkáltatónak a Vi.52-3/2013. sz. fizetési felszólítását a 2013. június 21-én kelt 2. M. 140/20123/5. sorszámú ítéletével hatályon kívül helyezte.

c) Az első fokú bíróság a kamatszámítástösszecszerűsége tekintetében sem indokolta meg.

A visszvégrehajtási eljárásban felperes 30.621.182,- Ft visszafizetésére kötelezését kérte alperesnek. Jelen per előzményeként szereplő fizetési meghagyásos eljárásban pedig (30.480.000,- Ft + 280.000,- + 51.111,- =) 30.811.111,- Ft volt a követelés összege, amelyet a felperes az alperessel szemben visszafizetesként érvényesített.

A 30.327.649,- Ft nettó összeg elszámolása a perben nem történt meg, annak ellenére, hogy az alperes 2. sz. előkészítő iratában kifogásolta a felperes 2013. március 18. napján kelt levelében foglalt elszámolást.

d) Az alperessel – mint volt vezérigazgatóval szemben – a munkáltatói (és tulajdonosi döntési) jogokat [REDACTED] gyakorolta. Alperes álláspontja szerint az alperessel szembeni peres eljárás megindításához a [REDACTED] hozzájárulására lett volna szükség. Ennek hiányában – a keresetet el kellett volna utasítani. A tulajdonosi jogok gyakorlója hozzájárulása hiányában az alperessel szemben a felperes vezérigazgatója nem volt jogosult a követelési igény érvényesítésére.

e) Felperes nyilatkozata szerint azért érvényesítette a polgári bíróság előtt a kamatigényt, mivel erre a visszvégrehajtási eljárásban nem látott lehetőséget.

Nyilvánvaló, hogy ha a visszvégrehajtási eljárásban nincs lehetőség a kamatigény érvényesítésére, akkor polgári eljárásban sincs erre – jogalap hiányában – lehetőség.

Az alperes ugyanis visszamenő hatállyal nem eshetett késedelembe. A késedelembe esésre a visszvégrehajtási eljárásban hozott határozatban meghatározott teljesítési határidő elmulasztása esetében lett volna lehetőség, azonban alperes ezen jogerős határozatban foglaltaknak határidőben eleget tett.

Mindezekre a körülményekre tekintettel alperes kéri az első fokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, az alperesnek a perköltségben való marasztalása mellőzését, továbbá a felperesnek az első és másodfokú perköltségben marasztalását a csatolt megbízási szerződés szerint.

f) A felperesnek a jogtanácsosi munkadíj iránti kérelme - pernyertesség esetén is - alaptalan, mivel a visszvégrehajtási eljárásban meg sem kísérelte a kamat igényérvényesítését; amelyre tekintettel a perköltség iránti igénye nem felel meg a Pp. 75.§ (1)-(2) bekezdésében foglalt jóhiszemű perköltségre vonatkozó rendelkezésnek. Felperesnek a visszvégrehajtási eljárásban amennyiben a kamatigény érvényesítésére sor került volna, az nem esett volna semmilyen illetékfizetési kötelezettség alá, így a felperesnek a fizetési meghagyásos eljárásban, majd a peres eljárásban lerótt illetéknek perköltségként való megtérítése iránti kérelme is alaptalan.

Minderre tekintettel alperes kéri a perköltségben való marasztalásának mellőzését.

g) A kamatigény osztja a főkövetelés sorsát. Ebből következően a felperes követelése (a munkaviszonnyal összefüggésben keletkezett visszvégrehajtási főkövetelés után ezen perben érvényesítendő késedelmi kamatkövetelés) mivel munkaviszonyból származó követelés visszafizetésével összefüggő kamatkövetelés, a Nagykanizsai Járásbíróságnak a perre nem volt hatásköre. A Nagykanizsai Járásbíróság ugyanis az elsődleges kereseti követelésre tekintettel a késedelmi kamatigényt bírálta el. A követelés érvényesítése a Pp. 22. § (2) bekezdés és a Pp. 349.§ (1) bekezdése alapján a Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság hatáskörébe és illetékessége alá tartozik.

Minderre tekintettel mivel az első fokú bíróság hatáskörébe nem tartozott az ítélettel elbírált kereseti kérelem, felperes kérte a Pp. 251.§ (1) bekezdése alapján az ítélet hatályon kívül helyezését és a Pp. 28.§-a, a 157.§ (1) bekezdés a) pontja és Pp. 130. § (1) bekezdés b) pontja és Pp. 158.§ (1) (2) bekezdése alapján a per megszüntetését; továbbá az alperesnek – a megbízási szerződés szerint - az első és másodfokú perköltségben történő marasztalását.

h) Tekintettel arra, hogy alperes álláspontja szerint a felperes követelése munkaviszonyból származik, az alperes kérte elsődlegesen a tárgyi költségfeljegyzési jog megállapítását a 6/1983.(VI.29.) IM rendelet 3.§ (1) bekezdés f) pontja alapján, amelyre tekintettel a fellebbezési illeték lerovását mellőzi.

3) A Nagykanizsai Járásbíróság az alperes tárgyi költségfeljegyzési jog iránti kérelme tekintetében a 2016. június 6-án kelt 5. P.20.979/2015/13. sz. végzésében megállapította, hogy az alperest a költségfeljegyzési jog kedvezménye nem illeti meg, felhívta alperest a végzés jogerőre emelkedésétől számított 15 nap alatt – a fellebbezés hivatalból való elutasításának következményével - 316.900,- Ft fellebbezési illeték megfizetésére.

A végzés ellen a költségfeljegyzési jog tekintetében fellebbezést biztosított a végzés ellen. Az indokolásban a járásbíróság utalt arra, hogy a tárgyi költségfeljegyzési jog nem munkaviszonyból származik, így a hivatkozott mentesség alperest nem illeti meg.

Alperes a végzés ellen 2016. június 24-én fellebbezést terjesztett elő.

Az alperes fellebbezését a Zalaegerszegi Törvényszék a 2016. szeptember 22-én kelt 2. Pkf. 20.889/2016/3. sz. végzésével hivatalból elutasította. A végzés ellen a fellebbezést kizárta.

Az indokolásban kifejtette, hogy a költségfeljegyzési jog tekintetében hozott bírósági végzés fellebbezéssel nem támadható, a végzése tekintetében a járásbíróság tévesen biztosított fellebbezési jogot, így az illetéket alperesnek le kell rónia.

Az alperes erre tekintettel a fellebbezésén 316.900,- Ft fellebbezési illetéket lerótt.

A Zalaegerszegi Törvényszék a 2. Pkf. 20.889/2016/5. sorszámú, 2016. december 6-án kelt végzésében a 2. Pkf. 20.889/2016/3. sorszámú végzését kiegészítette és kijavította: A 3. számú végzés ellen fellebbezést biztosított a Pécsi Ítéltáblához.

A végzéssel szemben alperes a 2017. január 10. napján kelt beadványában a Zalaegerszegi Törvényszék 2. Pkf. 20.889/2016/4. sorszámú, a 3. sorszámú végzés jogerőre emelkedéséről rendelkező jogerősítési záradék törlése iránti kijavítási kérelmet és fellebbezést terjesztett elő a Zalaegerszegi Törvényszéknek – a 2. Pkf. 20.889/2016/5. sorszámú végzésével kijavított és kiegészített- 2. Pkf. 20.889/2016/3. sorszámú végzése ellen.

A Pécsi Ítéltábla a Pkf.V. 25062/2017/2. sorszámú 2017. április 18. napján kelt végzésével a Zalaegerszegi Törvényszék 2. Pkf. 20.889/2016/3. sorszámú végzését helyben hagyta.

4) A Zalaegerszegi Törvényszék a 2017.május 4-én tartott tárgyaláson hozott 2. Pf. 20.011/2017/3. sorszámú jogerős végzésével a pert megszüntette, a Nagykanizsai Járásbíróság 5. P. 20. 979/2015/10. sorszámú ítéletét teljes egészében hatályon kívül helyezte és a keresetlevelet a periratokkal együtt áttenni rendelte a Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz.

A felperes fellebbezési perköltségét 100.000,- Ft-ban, az alperes fellebbezési perköltségét 539.820,- Ft-ban állapította meg.

A bíróság az áttételről szóló rendelkezésre tekintettel a végzés ellen fellebbezést biztosított, azzal hogy a végzés valamennyi rendelkezése fellebbezéssel támadható.

A II. fokú bíróság szerint abból, hogy felperes a perbeli követelését önállóan, külön perben érvényesítette, még nem következik, hogy az nem munkaügyi jogvita keretében elbírálandó munkajogi igény. A per tárgyalására a Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság rendelkezik hatáskörrel. Így a törvényszék a Pp. 251.§ (1) bekezdése alapján az első fokú ítéletet hatályon kívül helyezte a Pp. 130.§ (1) bekezdés b) pontja és a Pp. 157.§ (1) bekezdés a) pontjára tekintettel; valamint a Pp. 158.§ (2) bekezdése alapján a pert megszüntette, és a Pp. 129.§-a alapján a keresetlevelet a hatáskörrel rendelkező bírósághoz áttette.

III. A Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtti új eljárás és a Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2. M. 99/2017/23. sorszámú ítélete

1) Az új eljárásban alperes a 2017. október 27. napján kelt iratában az ellenkérelmét kiegészítette.

A bíróság felhívására alperes közölte, hogy a kamatszámítástösszegszerűségében két összegből (881.538,- Ft + helyesen: 10.848,- Ft) tevődik össze a 892.386. Ft kamatigény.

a) Alperes továbbra is fenntartotta azt az állítását, hogy az alperes nem esett késedelembe, amely alapján a felperes késedelmi kamatolt igényelhetne. Így alperes vitatta a felperes késedelmi kamatigényének jogalapját.

Az alperes 2011. júliustól, illetve 2011. decemberétől fennálló késedelmét kizárja, hogy az alperes jogerős bírósági ítélet alapján jutott a felperes által kifizetett tökeköveteléshez, amely a tulajdonába ment át. A jogerős II. fokú ítélet hatályon kívül helyezésére a Kúria ítéletével került sor, amelynek nincs visszaható hatálya.

Az alperes a Kúria ítéletének kihirdetéséig, illetve annak kézbesítéséig, valamint a felperes által kérelme alapján a Vht. 56. § (2) bekezdése alapján a Zalaegerszegi Járásbíróság 2001. Vh.541/2013/17. sz. végzés – mint visszafizetési határozat - jogerőre emelkedése és a teljesítési határidő lejártáig nem esett késedelembe, mert a felperesnek ez volt a jogerős ítéletek alapján önként teljesített munkabértartozása visszakövetelésének törvényes útja.

b) Alperes álláspontja szerint a felperes kamatkövetelése sérti az 1992. évi XXII. törvény (régi Mt.) 4.§-ában foglalt, (illetve az Mt. 7.§-a szerinti) rendeltetésellenes joggyakorlás tilalmát. Felperes ugyanis egyrészt a Vht. 56. § (2) bekezdése szerinti visszégrehajtási eljárás során kamatigényt a munkavállalóval szemben nem érvényesített; másrészt nem egyenlő elbánást tanúsított a Kúria keresetet elutasító ítéletére tekintettel – a korábbi jogerős ítéletek alapján teljesített kifizetések visszakövetelése során a kamatigény tekintetében.

Ennek bizonyítására alperes kérte, hogy a Bíróság nyilatkoztassa a felperest arra vonatkozóan, hogy az alperesnek a jogerős ítélet alapján történt kifizetések tekintetében a felperes részére ki nem fizetett de a munkabéréből levont személyi jövedelemadó és munkabért terhelő közterhek, valamint a felperest mint jogi személyt terhelő adók és járulékok tekintetében a felperes intézkedett-e az alperestől levont és állami költségvetésbe befizetett járulékok visszaigényléséről, a levont járulékokat a NAV, illetve más hatóság mikor írta jóvá a felperes számláján, és a felperes a Kúria ítéletére tekintettel ezen hatóságokkal szemben érvényesített-e kamatigényt, az milyen összeg volt, és mikor került a kamat jóváírásra a felperes részére. Hiszen ha a felperes jogtalanul (kamatfizetési kötelezettséggel) használta azokat az összegeket, amelyeket után most a felperes kamatigénnyel lépett fel, akkor ezen hatóságok is feltehetően ugyanígy késedelembe estek. Azaz a késedelmi kamat igénye felperesnek, miért csak a munka vállalóval szemben áll fenn?

c) Alperes hivatkozott arra is, hogy a régi Mt. - a felperes által érvényesített igény perbeli esetével kapcsolatban - nem rendelkezik a munkavállaló kamatfizetési kötelezettségéről.

ca) A régi Mt. a munkabér védelmére vonatkozó szabályokról – amely a jogalap nélkül kifizetett munkabér visszakövetelésére vonatkozó szabályokat is tartalmazza - külön fejezetcím alatt rendelkezik (154. §-164.§]

162. § (1) A munkabér jogalap nélküli kifizetése esetén, ezt a munkavállalótól hatvan napon belül, írásbeli felszólítással lehet visszakövetelni.

(2) A jogalap nélkül kifizetett munkabért az általános elévülési időn belül lehet visszakövetelni, ha a munkavállalónak a kifizetés adatait fel kellett ismernie vagy azt maga idézte elő.

(3) A munkáltató a munkavállaló munkaviszonnyal összefüggő tartozásainak megtérítésére irányuló igényét írásbeli felszólítással érvényesítheti.

A jogalap nélkül kifizetett (vagy jogalap nélkülivé vált) munkabér visszakövetelése mivel a munkáltató kötelezettsége az igény érvényesítése, alperes álláspontja szerint azon időszakra, amíg a munkabér a munkavállalónál jogalap nélkül volt – törvényi rendelkezés hiányában – a munkavállaló részéről kamatfizetési kötelezettséget nem alapoz meg.

A munkavállaló kamatfizetési kötelezettsége csak akkor nyílik meg, ha a visszafizetésre kötelező határozatnak a munkavállaló a teljesítési határidő alatt nem tesz eleget.

cb) A munka törvénykönyvéről szóló – 2012. július 1-jén hatályba lépett - 2012. évi I. törvény (Mt.) is „70. A munkabér védelme” cím alatt (154-165.§-ok].

160. § A késedelem idejére a késedelembe esés időpontjától kezdve a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatot kell fizetni.

A 160. §-at a 2013: CCLII. törvény 175. § (16) bekezdése megváltoztatta és e szerint:

160. § A Ptk. 6:47. § szerinti kamat a felek megállapodása alapján jár.

164. § A jogalap nélkül kifizetett munkabér hatvan napon túl akkor követelhető vissza, ha a munkavállalónak a kifizetés adatait fel kellett ismernie, vagy azt maga idézte elő.

285. § (1) A munkavállaló és a munkáltató a munkaviszonyból vagy az e törvényből származó, a szakszervezet, az üzemi tanács az e törvényből vagy kollektív szerződésből, vagy üzemi megállapodásból származó igényét bíróság előtt érvényesítheti.

(2) A munkáltató – az (1) bekezdéstől eltérően – a munkavállalóval szemben a munkaviszonnyal összefüggő és a kötelező legkisebb munkabér [153. § (1) bekezdés a) pont] háromszorosának összegét meg nem haladó igényét fizetési felszólítással is érvényesítheti. A fizetési felszólítást írásba kell foglalni.

A fenti rendelkezésekből is tehát egyértelműen levonható az a következtetés, hogy mivel a felperes a kamatkövetelését a felek között létrejött munkaviszonyra alapítja, polgári jogviszony hiányában a Ptk. 6:47.-6:48.§-a csak az Mt. kifejezett rendelkezése alapján alkalmazható.

A munkabér visszakövetelése esetében pedig - kifejezett törvényi rendelkezés hiányában - a munkáltató által önként teljesített kifizetés esetében a kifizetéstől a visszakövetelésig a munkáltató részére a munkavállalót kamatfizetési kötelezettség nem terheli.

Ezen okból is felperes követelése alaptalan.

d) Alperes kérte, hogy a Bíróság az alperes részére a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban tárgyban megalkotott 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés f) alapján állapítsa meg a perben a alperest tárgyi költségfeljegyzési jog illeti meg. Ezen felperes által indított perben a tárgyi illeték-feljegyzési jog nem terjed ki. [Lásd e tekintetben az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62.§ (1) bekezdés a) és i) pontját.]

2) A Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2. M. 99/2017/7. sorszámu, 2017. szeptember 28-án kelt végzésével megállapította, hogy alperes munkavállalói költségkedvezményre nem jogosult.

A végzés indokolása szerint a felek között korábban 2. M. 746/2010. szám. alatt volt a peres eljárás a Zalaegerszegi Munkaügyi Bíróság előtt. Ebben az eljárásban a bíróság vizsgálta a jelen per alperesének (aki akkor a 2. M 746/2010. sz. perben felperes volt) a jogviszony megszűnéskor irányadó havi bruttó átlagkeresetét, és azt a felek egyhangú nyilatkozata alapján 1.973.273,- Ft-ban állapította meg a 2. M. 746/2011/6. sorszámu jkv. szerint.

A bíróság szerint mivel a rendelkezésre álló peradatok (előzményi iratok) alapján kétségtelenül megállapítható, hogy az alperes havi átlagkeresete a munkaviszonya megszűnéskor meghaladta a 73/2009 (XII.22.) IM rendeletben foglalt mértéket.

3) A végzés ellen alperes fellebbezést terjesztett elő. Felperes a Pp. 358/B.§-a alapján kifejtette, hogy e törvényi rendelkezésekre tekintettel az alperes a munkavállaló költségkedvezményből nem zárható ki! A munkaviszonyból eredő igény érvényesítésével összefüggésben a kizárólag a felperes részére teszi lehetővé az olyan költségkedvezmény megállapítását, amelynél a munkaügyi per által érintett munkaviszonyból származó távolléti díj figyelembe vételével állapítja meg a bíróság a munkavállalói költségkedvezményt.

Hasonló rendelkezést tartalmaz a munkavállalói költségkedvezmény megállapításáról és érvényesítésének szabályairól szóló 73/2009. (XII. 22.) IRM rendelet 1.§-a

Az IRM 2. §-a az alperesre nem vonatkozik, mivel ebben a perben a felperes nem terjesztett elő keresetlevelet.

Az alperes munkaviszonya - jogerősen - a felperesnél 2010. szeptember 7-én közölt rendkívüli felmondással szűnt meg; ezt követően még más munkáltatónál munkaviszonyt létesített, jelenleg pedig nyugdíjat vesz igénybe.

A felperesi munkáltató 2015. szeptember 29-én terjesztette elő a Nagykanizsai Járásbíróság a jelen perbeli eljárást megindító keresetlevelét.

Alperes álláspontja szerint az első fokú bíróság egyrészt a 3 éves munkajogi elévülési időre tekintettel, másrészt arra tekintettel, hogy az alperes munkavállaló nem felperesi pozícióban van - sem vehette volna figyelembe az első fokú bíróság az alperes munkavállalónak a 2. M. 746/2010/6. jkv-ben rögzített 1.973.273,- Ft átlagkeresetét (Lásd továbbá a Kúria 2/2013. (IV.8.) KMK véleményét.).

Alperes álláspontja szerint mivel azonban a Pp 358/B.§-a „a perben félként részt vevő munkavállaló munkavállalói költségkedvezményre jogosult” szövegezést használja, amely így az alperesre is vonatkozik, az alperest megilleti a munkavállalói költségkedvezmény, ha az alperes távolléti díja nem haladja meg – a Központi Statisztikai Hivatal által közzétett – a keresetlevelével benyújtását megelőző második év nemzetgazdasági bruttó havi átlagkeresetének kétszeresét.

Az IRM rendelet 3.§-a alapján alperest az első fokú bíróságnak fel kellett volna szólítania, hogy a hiányokat - a munkavállalói költségkedvezmény megállapíthatósága szempontjából - igazolja. Azonban erre nem került sor.

A fentiekre tekintettel a Pp. 258. § (1) bekezdése alapján alperes elsődlegesen kéri az első fokú végzés hatályon kívül helyezését és új eljárásra utasítását, másodlagosan a végzés megváltoztatását és az alperes részére a munkavállaló költségkedvezmény megállapítását.

4) A Zalaegerszegi Törvényszék a 2018. január 16. napján kelt 2. Mpf. 21.155/2017/3. sorszámú végzésével a Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság végzését helyben hagyta.

A II. fokú bíróság az első fokú bíróság végzésében foglaltakkal egyetértett. Az indokolást kiegészítette azzal, hogy a 79/2009. (XII.22.) IRM. r. 1.§ b) pontja (R.) pontja alapján a munkavállalói költségkedvezmény a felet nem alanyi joga alapján illeti meg. A 2010. évben szeptember 7-én az alperes munkaviszonyának rendkívüli felmentéssel való megszüntetésénél a 2008. évi nemzetgazdasági átlagkereset 198.800,- Ft volt, amelynek kétszeresét akkor az alperes 1.973.273. Ft-os átlagkeresete meghaladta. A munkavállalói költségmentesség vizsgálatánál a 3 éves elévülési időnek nem volt jelentősége.

5) Alperes a 2018. március 23-án kelt 4. sz. válasziratában – a felperes 2018. február 12-én kelt iratában foglaltakkal kapcsolatban észrevételt tett és az ellenkérelmét kiegészítette.

a) Megalapozatlannak tartotta azt a felperesi nyilatkozatot, hogy [REDACTED] alperes nem teljesített önkéntesen a Kúria döntését követően.

Az alperes többször szóban és telefonon is kérte [REDACTED] gazdasági igazgatótól, hogy írják meg alperes részére, hogy mi az a pontos összeg, amit vissza kell fizetnie.

Az alpereshez 2013. március 20-án érkezett a felperes 2013. március 18-án kelt Vi.-52-3/2013. sz. levele, amiben felszólították különféle összegek megfizetésére, 30 napos határidő tűzése mellett (A/1 alatt csatolva). A levél az alábbi tételeket tartalmazta:

- 30.480.939,- Ft és ennek 2011. július 11-től a visszafizetésig járó (2013. március 18-ig számítva 3.376.077,- Ft) kamata;
- 2011. július 2-től – a visszafizetés napjáig – a prémium kifizetésre eső 3.024.206,- Ft-al csökkentett – 42.984.600,- Ft részének (2013. március 18-ig számítva 4.753.920,- Ft) a kamata;
- 280.000,- Ft és annak 13.533,- Ft kamata és 3 köbméter tűzifa 51.111,- Ft értéke, azaz összesen 344.533,- Ft, és ennek 2013. március 18-ig számított 38.104,- Ft kamata;

- 1.905.000,- Ft perköltség (amelyre a felperes számlát állított ki alperes részére).

Tehát az alperes által is megszabott határidő 2013. április 20-a volt.

A vezérigazgatói fizetési felszólításra az alperes – jogi képviselője útján - a 2013. március 23-án kelt válasziratában reagált (A/2 irat), kérve annak visszavonását, ellenkező esetben kilátásba helyezve annak bíróság előtti megtámadását. Hivatkozott a fizetési felszólítás jogellenessége, utalva arra, hogy a fizetési felszólítás nem tartalmaz jogi indokolást a visszafizetési kötelezettség jogszabályi jogalapja tekintetében. Aggályosnak találta, hogy [REDACTED] vezérigazgató jogosult volt-e a fizetési felszólítás kibocsátására - a munkáltatói jogokat alperessel szemben gyakorló - [REDACTED] közgyűlése, illetve Igazgatósága helyett. Kifogásolta, hogy a 202.937,- Ft munkabér nem volt tárgya a felülvizsgálati eljárásnak; a kamatfizetési kötelezettség nem terheli [REDACTED] visszafizetés tekintetében, mivel nem tanúsított jogellenes magatartást és nem esett késedelembe; különösen nem a munkáltatót terhelő adókötelezettségek elszámolását érintően.

Egyben közölte, hogy a jogerős ítélet ellen perújítási eljárást kezdeményezett.

b) A felperes - [REDACTED] gyéni ügyvéd útján - fizetési felszólítást küldött 2013. 04. 26-án kelt iratában. Ebben felszólította alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a [REDACTED] zére

- 30.327.649,- Ft tőkeösszeget és ennek 2011. július 11. napjától a Ptk. 301. §-ában meghatározott késedelmi kamatát;
- 344.644,- Ft-ot és ennek 2011. december 21. napjától a Ptk. 301. §-ában meghatározott késedelmi kamatát;
- 1.905.000,- Ft perköltséget;
- 4.738.045,- Ft kamatot.

A fizetési felszólításában figyelmeztette alperest, hogy amennyiben a felszólító levélben jelzett fizetési kötelezettségét alperes nem teljesíti, úgy az ügyfele követeléseit végrehajtási eljárásban, valamint visszvégrehajtási eljárásban érvényesíti.

A fizetési felszólítást a Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. szeptember 3. napján jogerős, 2013. június 21-én kelt 2. M. 140/2013/5. sorszámú ítéletével hatályon kívül helyezte.

Bizonyítékként alperes kérte ezen iratok beszerzését (csatolását) a Pp. 192. § (1) bekezdése alapján.

c) A felperes ezt követően visszvégrehajtási eljárást indított a 2013. június 23-án a Zalaegerszegi Járásbírósághoz érkeztetett beadványában. A felperes kérte, hogy a bíróság kötelezze [REDACTED] részére 30.621.182,- Ft végrehajtás során kapott összeg (helyesen: önkéntesen teljesített) visszafizetésére. A beadványán 250.000,- Ft eljárási illetéket lerótt.

A Zalaegerszegi Járásbíróság 2001. Vh. 541/2013/17. sorszámú, 2013. november 27. napján kelt végzésében kötelezte [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] hogy fizessen meg 15 nap alatt visszvégrehajtást kérő részére 11.019,- Ft-ot, 5.500,- Ft ügyvédi munkadíjat és költségátalányt, valamint 5.000,- Ft eljárási illetéket. Egyebekben visszvégrehajtást kérő kérelmét elutasította. A bíróság az adós ügyvédi munkadíj és – költség megtérítésére vonatkozó kérelmét elutasította. A bíróság megállapította, hogy visszavégrehajtást kérő az

általával illetékbélyegben lerótt 250.000,- Ft-ból 245.000,- Ft eljárási illeték visszatérítésére jogosult.

Adós jogi képviselője részére a végzés 2013. december 18-án került kézbesítésre.

A végzés - fellebbezés hiányában – 2014. február 3-án jogerőre emelkedett.

A visszvégrehajtási eljárásban a jelen per tárgyát képező kamatot felperes nem érvényesítette, továbbá ezen igénye iránt a munkaügyi bíróság előtt sem érvényesített igényt.

d) Felperes kérelmére [redacted] [redacted] [redacted] budapesti közjegyző a 11019/Ü/31078/2015. számon fizetési meghagyást bocsátott ki alperessel szemben 3.915.737,- Ft és járulékai megfizetése iránt, jogalap nélküli gazdagodás jogcímén, amely az alperes ellentmondása folytán perré alakult.

Felperes a keresetlevelét a régi Ptk. 361.§-a alapján Nagykanizsai Járásbíróságon 2015. szeptember 28-án terjesztette elő. (5. P. 20.979/2015.) 3.961.050,- Ft jogalap nélküli gazdagodás jogcímén terjesztette elő.

Tényként állította, hogy ezen összeg az alperes részére az I-II. fokú bíróságok jogerős határozata alapján [redacted] részére 2011. július 11-én és 2011. december 21-én kifizetett járandóságok után járó késedelmi kamata, amelyet a Kúria 2013. január 9-én kelt Mfv. I.10.913/2011/5. sorszámu – a jogerős ítéleteket hatályon kívül helyező, és [redacted] keresetét elutasító - ítélete alapján a kifizetéstől a visszafizetésig eltelt időre kieső kamatként alperesnek meg kell fizetnie.

Az alperes a perben a kereset elutasítását és felperes perköltségben való marasztalását kérte. Hivatkozott arra, hogy felperes igénye munkaviszonyból származik, jogalap nélkül nem gazdagodott, a polgári bíróság az ügyben nem járhat el.

A 2016. január 26-ai első tárgyalás előtt a keresetét nem módosította.

A perben a felperes a keresetét később módosította: elsődlegesen késedelmi kamatigényként, másodlagosan jogalap nélküli gazdagodásként tartotta fenn a keresetét. Utalt arra, hogy a kamatigény jogalapját a régi Ptk. 301. §-a alapján a nagyobbik összeg után 2011. július 17-től 2013. augusztus 9-ig, illetve a kisebbik összeg után 2011. december 21-től 2013. augusztus 9-i terjedő időre [Nagykanizsai Járásbíróság 5. P. 20.979/2015/5 jkv.]

A Nagykanizsai Járásbíróság a 2016. március 29. napján kelt 5. P. 20.979/2015/10. sorszámu ítéletével a felperes keresetének helyt adott és kötelezte alperest 3.961.050,- Ft kamat, valamint 337.800,- Ft megfizetésére.

Az alperes fellebbezése folytán a Zalaegerszegi Törvényszék a 2017. május 4-én kelt 2. Pf. 20.011/2017/3. sorszámu végzésével a pert megszüntette, az első fokú bíróság ítéletét teljes egészében hatályon kívül helyezte, és a keresetlevelet a periratokkal együtt áttenni rendelte a Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz. A felperes fellebbezési perköltségét 100.000,- Ft-ban, míg alperes fellebbezési perköltségét 539.820,- Ft-ban állapította meg (amely tartalmazza az alperesnek a fellebbezésre lerótt 316.900,- Ft illetéket). A végzés 2017. május 20.-án – fellebbezés hiányában – jogerőre emelkedett.

6) Alperes ellenkérelme indokait az alábbiak szerint egészítette ki.

a) Alperes a 2017. október 27. napján kelt 3.sz. válaszirata 5-7. pontjában foglaltakat fenntartotta.

Az ebben foglaltak szerint alperes kérte a Bíróságot a 6/1986. (VI. 29.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés f) pontja alapján alperesre vonatkozóan megállapítani, hogy megilleti a tárgyi költségfeljegyzési jog.

b) A felperes által kiszámolt kamatokat [felperes 2017. október 11-én kelt irata (9. sz. bírósági irat)] a 2017. október 27. napján kelt 3. sz. válasziratának 3) pontjában foglaltak szerint 9.150,- Ft-al csökkentve (19.998 – 10.848,- Ft) az alperes által kiszámolt kamatnak 3.951.980,- Ft tekintendő.

c) Alperes a kamatkövetelés tekintetében hivatkozott annak elévültségére is, amelyet hivatalból kell figyelembe venni.

A felperes a kamatigényét 2011. július 11-től, illetve 2011. december 21-től tartja fennállónak, amikor a jogerős ítélet alapján [REDACTED] járandóságait kifizette.

Ehhez képest a 3 éves igényérvényesítési határidő az alperes részére történt kifizetések idejéhez képest 2014. július 11-én, illetve 2014. december 21-én eltelt. A fenti 3.951.980,- Ft kamat-követelése tehát elévült.

Felperes kamatigényét a visszvégrehajtási eljárásban nem érvényesítette, munkaügyi pert a munkabér-követelés visszafizetése érdekében nem kezdeményezett.

A 2013. január 9-ei Kúria ítélet meghozatalától az alperes teljesítéséig eltelt idő alatt alperes szerint számított kamat (881.538- Ft +10.848,- Ft =) 892.386,- Ft kamatösszegre az felperesi igény szintén a 2013.január 10-től 2016. január 10-ig számítandó 3 év alatt elévült. A felperes ugyanis csak a Nagykanizsai Járásbíróság 5.P. 20.979/2015. sz. perében a 2016. január 26-án tartott tárgyaláson módosította a keresetét a késedelmi kamat, mint igényre vonatkozóan.

Alperes álláspontja szerint – mivel a munkaviszonyból eredő igény tekintetében a munkáltatónak a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (Mt.) 285. § (1) bekezdése alapján a munkáltatónak a munkaviszonyból eredő igényét a bíróság előtt kellett érvényesítenie, az egyéb felszólítások – kiemelve, hogy a Zalaegerszegi Járásbíróság előtt 2001. Vh. 541/2013/17. sorszámú jogerősen befejezett visszvégrehajtási eljárásban a kamatigény az eljárásnak nem volt tárgya, míg az Mt. 285.§ (2) bekezdése szerinti fizetési felszólítást a Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2013. június 21-én kelt és 2013. szeptember 3. napján jogerős 2. M. 140/2013/5. sorszámú ítéletével hatályon kívül helyezte - az elévülés megszakadására alapot nem adnak. Megjegyzendő, hogy felperes az elévüléssel kapcsolatban nyilatkozatot nem tett.

Mindezekre az indokokra tekintettel alperes kérte a kereset elutasítását és a felperesnek a Pp. 78. § (1) bekezdése szerinti perköltségben történő marasztalását.

d) A perköltségben való döntésnél alperes kérte a Bíróságot, hogy az ügyvédi munkadíj és költségek felől a csatolt ügyvédi megbízási szerződés alapján szíveskedjék határozni, és szíveskedjék figyelembe venni az alperesnek a perben felmerült, előlegezett költségeit is.

Alperes véleménye szerint a Nagykanizsai Járásbíróság előtt az I-II. fokú eljárásban a permegszüntetésig felmerült teljes költséget – függetlenül Tisztelt Bíróságnak a perben hozandó döntéstől – a felperesnek kell viselnie a Pp. 80. § (2) bekezdése alapján. Mindezek a költség ugyanis arra tekintettel merültek fel, hogy felperes a keresetét nem a hatáskörrel

rendelkező bíróságnál terjesztette elő, valamint hogy a per kapcsán az alperesnek a fellebbezési eljárásban 316.900,- Ft fellebbezési illetéket le kellett rónia.

7) A Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2018. június 13. napján kelt 2. M. 99/2017/23. sorszámú ítéletével az alperest kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg felperesnek 892.386,- Ft kamatot.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

A bíróság kötelezte felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 545.215,- Ft perköltséget.

Az első fokú bíróság a felperes keresetét csak részben találta megalapozottnak.

a) A bíróság az alperes ítélt dologra hivatkozását, és a per megszüntetésére vonatkozó indítványát - a Pp. 130. § (1) bekezdés d) pontja értelmében – figyelemmel a Pp. 157. a) pontjára - nem tartotta megalapozottnak. A bíróság szerint ugyanis a visszavégrehajtási eljárásnak nem volt tárgya a felperes kamatigénye. A Zalaegerszegi Járásbíróság 2001. Vh. 54/2013/17. sz. végzése a kamatigényre vonatkozó rendelkezést nem tartalmazott, hiszen a végzés kifejezetten arra utalt, hogy a visszavégrehajtást kérő kérelme nem tartalmazott a munkáltatói teljesítéstől az alperesi visszafizetésig felszámított késedelmi kamatkövetelést. A végzés indokolása emellett rögzítette, hogy a késedelmi kamatkövetelés csupán külön eljárásban ítéltető meg a visszavégrehajtást kérő javára, amennyiben ezen követelés érvényesítésére külön eljárást indít.

b) A bíróság nem találta alaposnak az alperes elévülési kifogását. A munkaügyi perben született másodfokú ítélet folytán jogerőre emelkedett ítélet jogalapot teremtett alperesnek arra, hogy az abban meghatározott marasztalási összeget átvegye és használja. A Kúria döntéséig az alperes jogszerűen volt annak birtokában, ugyanakkor a Kúria ítéletének közlését követően a korábbi kifizetés tartozássá vált. A Kúria ítélete pedig új jogalapot teremtett a felperesnek a marasztaló ítélet szerinti kifizetés összegének visszakövetlésére. Mivel ezen időponttól az alperes a marasztalási összeget jogalap hiányában tartotta birtokában a kamatfizetési kötelezettség ezen időponttól kezdődően terheli.

A bíróság utalt a Legfelsőbb Bíróság Mfv. II. 11.057/2008/5. sz. ítéletére, amelyben a Legfelsőbb Bíróság elvi élel rögzíti, hogy az általános és hosszú ideje egységes bírói gyakorlat szerint amennyiben a munkáltatót jogerősen elmarasztaló ítélet alapján történ kifizetés a munkavállalót utóbb a Legfelsőbb Bíróság felülvizsgálati eljárásban hozott döntése alapján megsem illeti meg, akkor jogerős ítélettel megállapított és a munkáltató által kifizetett összeg tartozássá válik, és az Mt. 11.§-a szerinti általános elévülési időn belül az Mt. 163.§ (3) bekezdése alapján vagy a Vht. 56.§-a szerint követelhető vissza [BH 1998. 249. Mfv. II. 10.073/1999, Mfv. II. 10.796/2001, Mfv. E. 10.241/2003.).

A perben vizsgált Kúriai ítélet 2013. január 9-én kelt, amelyet a munkáltató jogi képviselője 2013. február 20-án vett át. A fizetési meghagyás kibocsátására irányuló kérelem benyújtásának dátuma 2015. augusztus 17.; a felperes ezt követően a közjegyző felhívására 2015. szeptember 29. napján a bírósághoz érkezett beadványában tett eleget ügyismertetési kötelezettségének, következésképpen az igény elévülése nem következett be.

c) Az első fokú bíróság szerint a fentiekből levonható az a következtetés, hogy a Kúria döntés előtti időszakra – azaz 2013. január 9. napját megelőző időszakra – érvényesített felperesi kamatkövetelést jogalappal nem bírhat, hiszen ezen időpontig a marasztalási összeg átvételi és használata során az alperesi munkavállaló jogszerűen járt el. Visszatérítési kötelezettsége csak ezt követően keletkezett.

A régi Ptk. 301.§ (1)-(2) bekezdése alapján a kamatfizetési kötelezettség fennállt, amelyet a bíróság összegszerűségében az alperes kifogása elfogadásával 892.386,- Ft összegben állapított meg.

d) A munkaügyi bíróság az alperes rendeltetésellenes joggyakorlás és a jogalap nélkül kifizetett munkabér kapcsán kifejtett jogi érvelését nem osztotta.

Alperes a munkáltató rendeltetésellenes joggyakorlását abban látta kimutathatónak, hogy a felperes a visszvégrehajtás során kamatigényt nem érvényesített, másrészt nem egyenlő elbánást tanúsított a Kúria keresetet elutasító ítéletére tekintettel. Ennek indokaként azt jelölte meg, hogy a közterhek, adók és járulékok tekintetében a felperes nem érvényesített kamatigényt a hatóságokkal szemben.

Az első fokú bíróság szerint – utalva az új Mt. 7.§ (1) bekezdésére – a felperes fenti eljárásával tételes jogsértést nem követett el. Ugyanakkor azon eljárása, hogy az általa jogszerűen igényelhető késedelmi kamatkövetelést (helyesen) alperessel szemben jelen perben érvényesítette, joggal való visszaélést nem valósított meg. Ugyanis eljárása az Mt. 7.§-ában meghatározott önkényes érdeksorbitásként, érdekérvényesítési lehetőség korlátozásaként, zaklatásként, vélemény-nyilvánítás elfojtásaként nem értelmezhető. A perben nem merült fel olyan többletényállási elem, melyből a munkáltató rendeltetésellenes joggyakorlására lehetett volna következtetni.

A régi Mt. 162.§ (1)-(2) bekezdésének kapcsán a munkaügyi bíróság kifejtette, hogy az idézett munkabér védelmét szolgáló rendelkezése a peresített igény tekintetében nem alkalmazható. Az állandósult bírói gyakorlat szerint ugyanis az alperes részére a jogerős ítélet alapján kifizetett járandóság nem minősül tévesen kifizetett munkabérnek (M107399). Az alperes a kifizetett összegekhez a jogerős bírósági ítélet alapján ű, az ítélet által jogalapot szolgáltatva jutott, az összeg a Kúriai döntés időpontját követően viszont már nem illette meg, az tartozássá vált. Mivel a kifizetés időpontjában az alperes rendelkezésére bocsátott járandóság nem volt jogalap nélküli kifizetés, így az alperes megalapozottan nem hivatkozhatott a régi Mt. 162. §-ának sérelmére.

e) Az első fokú bíróság a régi Pp. 24.§ (4) bekezdése alapján a per tárgy értékét 3.961.050,- Ft-ban határozta meg.

Az alperes pernyertessége az eredeti per tárgy értéket tekintve 78 %-os, pervesztessége így 22 %.

A bíróság a Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján pervesztessége arányában kötelezte a felperest az alperesnek járó perköltség megfizetésére.

A bíróság a perköltség megállapításakor figyelemmel volt a fizetési meghagyásos eljárás kapcsán felmerült közjegyzői eljárási díj és a perben felmerült illeték mértékére, mindösszesen 237.800,- Ft összegben. Ebből az összegből az alperes 52.316,- Ft, míg a fennmaradó 185.484,- Ft a felperes terhére marad.

A Zalaegerszegi Törvényszék 2. Pf.20.011/2017/3. sorszámú végzésében a felperes fellebbezési perköltségét 100.000,- Ft-ban, az alperes fellebbezési perköltségét 539.820,- Ft-ban állapította meg. A fellebbezési perköltség viselésére a felek ugyancsak a pervesztesség-pernyertesség arányában kötelesek, figyelemmel arra, hogy az alperes a perre okot adott, a perben érvényesített kamatot önként nem fizette meg.

Az alperes jogi képviseltében kapcsolatban felmerült perköltség igényt alperes a megbízási szerződésben kikötött munkadíj (helyesen: összes költség) tekintetében mindösszesen 1.489.320,- Ft-ban jelentette be, amelyet a bíróság mérsékelte a ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenységre tekintettel. A bíróság az ügyvédi munkadíj mérséklésével tekintettel volt arra is, hogy az az eredeti pertárgy értékéhez képest is rendkívül eltúlzottnak tekinthető. Az ügyvédi munkadíj összegét a kifejtettek alapján 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (1) bekezdés és (2) bekezdése szerint mindösszesen 150.000,- Ft +áfa összegben állapította meg. Az alperes 3 alkalommal jelent meg a tárgyaláson a Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtt, amelynek kapcsán a perköltség részeként kérte a figyelembe venni

az útiköltség igényét, E címen a NAV norma szerint számított 10.220,- Ft 78 %-ára, azaz 7.972,- Ft-ba vált jogosulttá. Így az első fokú bíróság az alperest megillető perköltséget a fentiekre tekintettel 545.215,- Ft-ban állapította meg.

IV. Alperes fellebbezése és a Zalaegerszegi Törvényszék 2. Mf. 20.742/2018/6. sz. jogerős ítélete

1) Alperes a 2018. július 2-án kelt beadványában fellebbezést terjesztett elő a Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2. M. 99/2017/23. sorszámu ítélete ellen.

a) Felperes kérte, hogy Tisztelt Zalaegerszegi Törvényszék a Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2. M. 99/2017/23. sorszámu ítéletét részben változtassa meg, és a teljes keresetet utasítsa el; a Nagykanizsai Járásbíróság és Zalaegerszegi Törvényszék előtti első és másodfokú eljárással felmerült perköltségben teljes egészében alperest marasztalja, továbbá emelje fel a Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtti első fokú eljárásban felmerült perköltség összegét és abban a felperest marasztalja.

Kötelezze felperest a fellebbezési perköltség megfizetésére.

Alperes kérte, hogy a Törvényszék a fellebbezést tárgyaláson bírálja el.

b) Alperes perbeli védekezését fellebbezési indokként is fenntartotta:

- alperes a jogerős ítéleteken alapuló pénzösszegnek a birtokába – a felperes önkéntes teljesítésével - került pénzösszegnek a visszafizetéssel nem esett késedelembe, amelyre tekintettel a tőkeösszeg után kamat igény nem érvényesíthető;

- a felperesnek a követelése érvényesítése iránti fizetési felszólítását a bíróság jogerősen elutasította, amely erre tekintettel res judicatát jelent és felperes követelése nem volt érvényesíthető,

- a munkabér visszafizetése utáni kamat iránti felperesi igény elévült.

Felperes a fellebbezési per tárgy értékét 892.386,- Ft-ban jelölte meg. Tekintettel arra, hogy tárgyi költségfeljegyzési kérelmet terjesztett elő, a fellebbezési illeték lerovását mellőzte.

2) Alperes a 2018. október 5-én kelt fellebbezési indokolásában az alábbiakra hivatkozott.

a) Alperes úgy vélte, hogy az alperesnek a késedelmi kamatban történő részleges marasztalása, s ennél fogva a keresetnek részben történő helyt adása is jogszabálysértő.

Az alperes ugyanis a fizetési kötelezettségével nem esett késedelembe, így a késedelmi kamat felperesnek nem jár.

A Kúria 2013. január 9-én kelt Mfv. I. 10.913/2011/5. sorszámu ítéletével a jogerős ítéletek jogalap nélkülivé váltak. A felperes a Kúria 2013. január 9-én tartott felülvizsgálati tárgyalásán jelen volt, így az ítéletről tudomást szerzett.

Felperes az alperes részére kifizetett munkabér tekintetében a munkabér visszafizetése iránti igényét a 2013. március 18. napján kelt Vi. 52-3/2013. sz. fizetési felszólításban érvényesítette alperessel szemben.

A felperes 30.480.939,- Ft és ennek 2011. július 11-től járó kamata (amely 2018. március 18-ig számítva: 3.376.077,- Ft), valamint az adóhatóság felé befizetett adó és járulékösszeg –

42.984.600,- Ft után 2011. július 2-től (az adóhatóság részére történő átutalástól) járó kamat (amely 2013. március 18. napjáig számítva 4.763.920,- Ft), 280.000,- Ft egyéb járandóság és 13.533,- Ft kamata, valamint 51.111,- Ft értékű tűzifa és ez után járó –összesen 344.533,- Ft összeg és 2011. december 21-től járó kamata (2013. március 18-ig 38.104,- Ft) megfizetésére bocsátotta ki a fizetési felszólítást, 30 napos teljesítési határidővel.

A fizetési felszólítást a Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2013. június 21-én kelt és 2013. szeptember 3-án jogerős 2. M. 140/2013/5. sorszámu ítéletével hatályon kívül helyezte. Ebből következően ez a fizetési felszólítás és per – mint felperesi alaptalan és jogellenes jogcselekmény - az elévülés megszakadására alkalmatlan volt.

Ezt követően felperes a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 56.§-a alapján vissz-végrehajtási bírósági nemperes eljárást indított alperessel szemben, amely eljárásban hozott jogerős határozatot az alperes szintén határidőben teljesítette. [Lásd a Zalaegerszegi Járásbíróság 2001. Vh. 541/2013/17. sorszámu, 2013. november 27-én kelt és 2014. január 3-án jogerős végzését].

Az alperes késedelme tehát sem az érvényesített tökekövetelés visszafizetése tekintetében nem állapítható meg, így késedelmi kamatfizetési kötelezettség sem terheli!

b) A polgári jogviszonyban kétségtelenül alapvető jogelv, hogy a késedelmi kamat fizetés [régi Ptk. 301.§ (1) bekezdése] abban az esetben áll fenn, ha a kötelezett szerződésszegést követ el, és a szerződés (kötelelem) teljesítése során a kötelezett késedelembe esik [régi Ptk. 298.§]. Alperes ezzel kapcsolatban hangsúlyozza: alperes az ügyben szerződésszegést nem követett el.

A régi Ptk. 298.§-a szerint:

Ptk.298. § A kötelezett késedelembe esik,

a) ha a szerződésben vagy jogszabályban meghatározott, vagy a szolgáltatás rendeltetéséből kétségtelenül megállapítható teljesítési idő eredménytelenül eltelt;

b) más esetekben, ha kötelezettségét a jogosult felszólítására nem teljesíti.

Másrészt késedelem következik be, abban az esetben is, ha bíróság teljesítési határidő megállapításával (Pp. 217.§) kötelezte a felet fizetésre, és a fizetésnek a fél határidőben nem tett eleget.

Alperes a bírósági jogerős határozatokban foglalt teljesítési kötelezettségének minden esetben határidőben eleget tett!

Alperes továbbá kihangsúlyozza, hogy a felperes perbeli kamatigénye azonban nem a felek polgári jogviszonyából, hanem munkaviszonyából keletkezett.

c) Munkaviszonyban a munkáltatónak a munkavállalóval szemben fennálló munkabér-követelése tekintetében azonban a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (Mt.) 162. §-a - mivel eltérő igényérvényesítési szabályokat állapít meg - a késedelem csak a jogerős bírósági marasztaló határozat teljesítésére megállapított határidő elmulasztása esetén áll be, és így a munkavállaló kamatfizetési kötelezettsége csak ebben az esetben állapítható meg. A régi Mt. 159.§-a szerint a késedelem idejére a polgári jogi jogszabályokban meghatározott kamat jár.

Megjegyzendő: a 2012. március 1-jén hatályba lépett munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (új Mt.) 164.§-a szerint „*A jogalap nélkül kifizetett munkabér hatvan napon túl*

akkor követelhető vissza, ha a munkavállalónak a kifizetés alaptalanságát fel kellett ismernie, vagy azt maga idézte elő.”

A késedelmi kamatfizetési kötelezettségről az új Mt. nem rendelkezik.

Az Mt. 31.§-a a jognyilatkozatokra vonatkozóan utal a Ptk. 6:48.§-ára az Mt. I. fejezet bevezető rendelkezésében a IV. fejezet „Érvénytelenség” 31. címében.

Alperes véleménye szerint a fenti rendelkezésekre tekintettel a késedelmi kamatfizetési kötelezettség csak a munkabér visszafizetése tárgyában hozott döntésben a teljesítési határidő lejártát követően áll be.

A munkajogban a munkabér visszafizetésére kötelezés nem kártérítési igényként került szabályozásra, így a késedelem csak a visszafizetésre kötelező bírósági határozat (fizetési felszólítás) teljesítési határidőjének lejártát követően áll be, és innentől kezdődően terhelhető a munkavállaló kamatfizetési kötelezettséggel.

d) Az első fokú ítélet az alperes késedelmi kamatban történő marasztalását - az alperes védekezésében hivatkozott

- *ítélt dologra,*

- *elévülésre,*

- *a rendeltetésellenes joggyakorlásra,*

- *a jogalap nélküli való munkabér visszakövetelésére;*

való hivatkozás elvetésével -

az alábbiakra alapította:

a) A felperesi kamatkövetelést érdemben elbíráló, anyagi jogi jogerővel rendelkező bírósági határozat nem született, így a felperes az elévülési határidőn belül érvényesítette a késedelmi kamatigényt alperessel szemben.

b) A perben vizsgált Kúria ítélete 2013. január 9.-én kelt, azt a felperes 2013. február 20-án vette át. Az alperes a Kúria ítéletének meghozataláig jóhiszemű volt, az alperesnek ezt követően keletkezett visszatérítési kötelezettsége.

A Ptk. 301. § (1)-(2) bekezdése alapján az első fokú bíróság így az alperest 892.386,- Ft megfizetésére kötelezte.

e) Az első fokú bíróság a határozata meghozatalánál a jogszabályokat tévesen alkalmazta és értelmezte, így helytelen következtetést vont le arra, hogy az alperes késedelembe esett és ez által késedelmi kamat megfizetésére köteles.

ea) Alperes késedelembe esése nem következett be.

Egyrészt a felperes nem jelölt meg, és nem bizonyított olyan tényállást, amely alapján az alperesnek a Ptk. 298.§-ában foglalt törvényi rendelkezés alapján a késedelembe esése bekövetkezett volna.

Az alperes, mint jogosult jogszerűen – jogerős ítéletek alapján - jutott a felperes önkéntes kifizetésével 2011. július 11-én a munkabér és 2011. december 21-én az egyéb járandóság és tűzifa birtokába, amelyet felhasznál(hat)ot(t).

A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 301.§ (1)-(2) bekezdése alapján a késedelmi kamat a kötelezett késedelme esetén jár.

Az alperes azonban nem volt kötelezett pozícióban!

Az alperes kötelezett pozícióba a 2013. március 18-án kelt írásbeli felszólítással sem került, mert a Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a felperes írásbeli felszólítását a

2013. szeptember 3-án jogerős 2. M. 140/2013/5. sorszámú ítéletével hatályon kívül helyezte. Az írásbeli felszólítás, mint jogellenes cselekmény az elévülés megszakítására sem volt alkalmas.

eb) A felperesnek a munkabér visszakövetelése során a késedelmi kamat követelése elévült.

A jogerős bírósági ítéletre tekintettel történt teljesítés visszakövetelésével kapcsolatban a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 56. §-a tartalmaz kötelező rendelkezést.

A végrehajtás megszüntetése és korlátozása

Vht. 56. § (1) A végrehajtást elrendelő bíróság végzéssel megszünteti vagy korlátozza a végrehajtást, ha

a) közokirat alapján megállapította, hogy a végrehajtandó határozatot jogerős határozat, illetve büntetőeljárásban a bíróság véglegessé vált határozata, valamint az ügyészség, illetve a nyomozó hatóság további jogorvoslattal nem támadható határozata hatályon kívül helyezte, megváltoztatta, illetve a végrehajtandó határozat hatályát veszítette, vagy

b) jogerős bírósági határozat alapján megállapította, hogy a végrehajtási záradékkal ellátott okiratba foglalt végrehajtani kívánt követelés vagy az annak alapjául szolgáló jogviszony egészben vagy részben érvényesen nem jött létre.

[...]

(4) Az (1) bekezdésben említett esetben a végrehajtást elrendelő bíróság az adós kérelmére végzéssel arra kötelezheti a végrehajtást kérőt, hogy – teljesen, illetve részben – térítse vissza az adósnak a végrehajtás során kapott összeget (vagyonátárgyat) és a végrehajtási költséget, illetve annak megfelelő részét. Ez akkor is irányadó, ha az adós a végrehajtás megelőzése végett önként teljesítette a kötelezettségét, és ezt igazolta. Tartásdíj címén kifizetett összeg (átadott vagyonátárgy) ilyen visszatérítésének nincs helye.

(5) A (4) bekezdésben foglalt esetben az eljárást az alapügyben eljáró végrehajtó az alapügy keretében foganatosítja (visszavégrehajtás).

A felperes kérelmére a Zalaegerszegi Járásbíróság a 2013. november 27-én kelt 2001 – Vh. 541/2013/17. sorszámú végzésével kötelezte alperest, hogy fizessen meg a végzés jogerőre emelkedését követő 15 napon felül felperesnek:

- 11.019,- Ft –ot;
- 5.500,- Ft ügyvédi munkadíjat és költségátalányt,
- 5.000,- Ft eljárási illetéket.

A bíróság megállapította, hogy felperes 245.000,- Ft eljárási illeték visszatérítésére jogosult.

A végzés indokolásából megállapítható, hogy a felperes visszavégrehajtást a 2011. július 11. napján megfizetett 30.327.649,- Ft és a 2011. december 21-én teljesített 293.533,- Ft – összesen 30.621.182,- Ft tekintetében kérte. Késedelmi kamatigényt pedig nem érvényesített.

A végzés – fellebbezés hiányában – 2014. január 3-án jogerőre emelkedett.

Mind 2011. július 11-hez, illetve december 21-hez, mind pedig a Kúria ítéletének meghozatalát követő naphoz (2013. január 10-hez) képest (amikor a felperes a Kúria ítéletéről tudomást szerzett), a 3 éves elévülési határidő felperes tekintetében lejárt: 2014. július 12-én, illetve 2014. december 22-én, illetve 2016. január 10-én, az elévülés tehát bekövetkezett. Ezt az első fokú bíróságnak hivatalból kellett volna figyelembe vennie.

Sem a fizetési felszólítás, sem a visszvégrehajtási igény az elévülés megszakítására nem volt alkalmas felperesi cselekmény, tekintettel arra, hogy a fizetési felszólítás jogellenes volt, a visszvégrehajtási jogerős bírósági határozat alapján pedig felperes a teljesítési határidőben eleget tett fizetési kötelezettségének.

Alperes továbbá utal arra, hogy a Kúria ítélete nem szólt a visszafizetési kötelezettségről, ezért a 2013. február 20-a, amely időpontban felperes az ítéletet átvette, alperes nem tudhatta mekkora összeget kell visszafizetnie. Erről hitelt érdemlően a fizetési felszólításban érvényesített igény kapcsán értesült alperes. Ezt a fizetési felszólítást azonban a munkaügyi bíróság hatályon kívül helyezte. Megjegyzendő: mind a fizetési felszólításban, mind a visszvégrehajtási nemperes bírósági eljárásban sok téves szám volt, és épp ezeknek vitatása miatt volt a visszvégrehajtási eljárás is, aminek okaként fizetett alperes csupán a későbbi időpontban.

Alperes álláspontja szerint alperesi késedelem hiányában nem lehet őt – a már megfizetett tartozásra tekintettel – visszamenőlegesen - késedelmi kamattal terhelni!

ec) Alperes munkavállaló nem köteles a munkáltató ténykedésével hozzá jutott jogalap nélkül kifizetett munkabér kifizetésének idejétől - annak visszafizetése során - késedelmi kamatot fizetni.

Munkaviszonyban jogszabály a munkabér jogalap nélkül történt kifizetése esetében nem teszi lehetővé, a jogalap nélküli kifizetéstől – éppen a jogellenesség hiányában - a munkavállaló terhére késedelmi kamat megállapíthatóságát és munkáltató általi érvényesítését.

Alperes véleménye szerint a jogalap nélkül kifizetett munkabér esete - a nem létező késedelmi kamat teher mellőzése - vonatkozik arra az esetre is, ha a később hozott kúriai bírósági ítélet a kifizetés alapját képező jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte, és a korábban történt munkabérfizetés így jogalap nélkülivé vált. [Lásd BH 1998/249. eseti döntést]. A 2012. évi I. törvényt követően, mivel a fizetési felszólítással érvényesíthető igény korlátozottá vált, ezen eseti döntés a fizetési felszólítás tekintetében a 2012. évi I. törvény hatályba lépését követően meghaladottá vált, de abban a részében nem, hogy a jogalap nélkül kifizetett munkabér visszakövetelésére irányadó szabályokat kell alkalmazni, és nem a Ptk. irányadó.

Alperes álláspontja szerint – az ítéletben foglaltakkal szemben – ezen felperesi igényre is a jogalap nélkül kifizetett munkabérre vonatkozó szabályokat kell alkalmazni, hiszen a jogszerűen kifizetett munkabér a Kúria ítéletét követően jogalap nélkülivé vált az alperes tekintetében. A munkabér visszafizetése iránti felperesi igény, éppen a jogalap nélküliség következtében vált esedékessé. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a jogalap nélkülivé válástól – jogszabályi rendelkezés hiányában – a munkavállalót kamatfizetési kötelezettség terhelné.

A régi Mt. 162. §-a alapján (de az új Mt. 164. §-a alapján) a jogalap nélkül kifizetett munkabér esetében a kamatfizetési kötelezettség csak az e tárgyban hozott határozat teljesítési határidejét követően keletkezik, mivel a munkavállaló felróhatósága a jogalap nélküli kifizetés tekintetében teljesen hiányzik.

Ebből következően anyagi jogi jogszabályi rendelkezés hiányában a munkabér jogalap nélküli kifizetése – mint amilyen a perbeli esetben is – megállapítható volt, a munkavállalót a munkabér visszafizetése körében a felvételtől annak visszafizetéséig, nem terheli kamatfizetési kötelezettség.

f) Alperes szerint a felperest az első fokú ítélet téves számítással, s így helytelen összegben, bár helytállóan marasztalta az első fokú részperkölségben.

Alperes álláspontja szerint az első fokú bíróság ítélete a perköltségre vonatkozó rendelkezés tekintetében jogszabálysértő, mert figyelmen kívül hagyta a az alperes és az ügyvédi iroda között létrejött megbízási szerződés rendelkezéseit, továbbá az alperes költségkimutatását a járásbíróság és a II. fokú bíróság eljárására, valamint a per megszüntetést követően a megismételt, munkaügyi bíróság előtti eljárásra vonatkozóan.

A perköltségre vonatkozó ítéleti rendelkezés kapcsán az első fokú ítéletet alperes az alábbi indokokra hivatkozással támadja:

fa) Az alperest a szabad ügyvédválasztás joga megillette, budapesti ügyvédi irodát vehetett igénybe, amelynek közreműködésével felmerült költségeket a pervesztes ellenérdekű félnek meg kell fizetnie.

A felek között kikötött megbízási szerződésben foglalt díjazás nem eltúlzott, megjegyzendő, hogy ennek indokait az első fokú ítélet nem tartalmazza, így ebben a körben a bíróság nem tett eleget a Pp. 221. §-ban foglalt indokolási kötelezettségének, valamint a 32/2003.(VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 2.§ (2) bekezdésében foglalt mérséklési lehetőség indokait sem rögzítette.

A perben az ügyvédi munkadíjra és a költségtérítésre a 32/2003. (VIII.22.)§ 2.§ (1) bekezdésében foglalt, a fél és az ügyvédi iroda között létrejött megbízási szerződés irányadó. A 2. § (2) bekezdése szerint a bíróság a felszámított ügyvédi munkadíj összegét indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A bíróság azonban nem adott magyarázatot sem a mérséklés mikéntjére (összszerszerűségére), sem annak indokolását nem adta, hogy a megbízási szerződésben foglalt díjazási elemek miért nem állnak arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

Az első fokú bíróság tévesen hivatkozott az IM rendelet 3. § (1)-(2) bekezdésére, mert az alperest képviselő ügyvédi iroda munkadíját és költségtérítését a 2.§ (2) bekezdése alapján lehetett volna csak, a megfelelő, konkrét indokolás bemutatásával mérsékelni.

Alperes szerint a „rendkívül eltúlzott mértékre” hivatkozás nem alkalmas és törvényes indok az ügyvédi megbízási szerződésen alapuló díjazás és költségtérítése csökkentésére.

Az eljáró bíróságok előtt 2015. szeptember 24-én kelt, felperes által előterjesztett keresetlevéllel indult meg a per.

A Nagykanizsai Járásbíróság 2016. január 26-án és március 29-én, a Zalaegerszegi Törvényszék 2017. május 4-én tartott fellebbezési tárgyalást. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtti új eljárásban 2017. szeptember 19-én, 2018. február 8-án, majd május 29-én volt tárgyalás.

Az alperes jogi képviselője – a közel 3 éves eddigi perfolym alatt - jelentős számú előkészítő iratot, jogorvoslati kérelmet és egyéb beadványt terjesztett elő, az új eljárásban hozott és 2018. június 19-én kihirdetett újabb első fokú ítéletig.

Amennyiben az alperes és jogi képviselője között nem került volna sor megbízási szerződés kötésére, az alperesi képviselő díjazását az ügy bonyolultságára, a per tárgyát képező iratanyagra, a végzett ügyvédi munkára tekintettel az IM r. 3.§ (6) bekezdése alapján – nemhogy mérséklésnek – hanem a munkadíj emelésének lett volna helye.

Alperes utalt arra, hogy a megbízási szerződésben foglalt díjazási tartalom ítéletben foglalt rögzítésének mellőzése, valamint ennek a tartalomnak a perbeli eljárási ténybeli adatokkal való összevetésének hiányában az ügyvédi költségek meghatározásával kapcsolatos tényállást az első fokú ítélet nem állapított meg. Erre tekintettel a való tények hiányában az ítéletben rögzített azon indokolási megállapítás, miszerint az ügyvédi munkadíj az eredeti pertárgyértékhez képes rendkívül eltúlzottnak tekintendő, nem állja meg a helyét, a ténybeli megalapozatlansága miatt.

Az első fokú bíróság az alperes és az ügyvédi iroda között 2015. november 19-én kelt megbízási szerződésben kikötött díjazás figyelmen kívül hagyásával a tárgyalások számának, időtartamának értékelése és részletes indokolás nélkül állapította meg a 150.000,- Ft +áfa ügyvédi munkadíjat. Az első fokú bíróság teljes egészében mellőzte az alperesi jogi képviselő közlekedési és ügyintézési készkiadásainak figyelembe vételét, amelyet a 2018. május 29.-én kelt költségkimutatások (I-II.) is tartalmaznak.

Mindezek miatt az első fokú ítéletnek az alperesi jogi képviselő ügyvédi munkadíjának és készkiadásainakösszege tekintetében hozott rendelkezése jogszabálysértő.

Az első fokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezése hiányos is, mivel az első fokú ítélet, egy hatályon kívül helyezett ítélet kapcsán megismételt, újraindult perben keletkezett. A bíróság által - a megbízási szerződésben foglaltakkal szemben - megállapított 150.000,- Ft+áfa ügyvédi munkadíj nem tartalmazza, hogy az melyik eljárásra vonatkozik. Az IM rendelet 3.§ (1) bekezdésében foglaltak szerint – ha a fél kérte volna a perben a megbízási szerződés helyett a díjrendelet alkalmazását, abban az esetben a perköltség ügyvédi munkadíj részét a az első fokú ítéletnek meg kellett volna állapítania a Nagykanizsai Járásbíróság előtti eljárásra, és a Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtti megismételt eljárásra is. [Ennek figyelembe vételével is a perköltség a 78 %-os pernyertesség figyelembe vételével és áfával 196.191,- Ft lenne $(3.961.050,- \text{ Ft} \times 0,05 = 198.052,50 \text{ Ft}$ teljes ügyvédi díj $\times 0,78 = 154.481,95 \text{ Ft}$ pernyertességi ügyvédi díj $\times 1,27$ (áfa) $= 196.191,- \text{ Ft}$). Ennek a megismételt eljárásra irányadó 50 %-a 98.095,- Ft. Az áfával együtt számított 190.500,- Ft ügyvédi munkadíj helyett tehát, ezen bírósági számítási metodika alapján is, az alperes részére 294.286,- Ft ügyvédi munkadíjat kellett volna az első bíróságnak megítélnie. Azonban az első fokú bíróság csak egy díjazást állapított meg. Amely ennél fogva is jogszabálysértő.

fb) Az első fokú ítélet rendelkező részében megjelölt, a felperest marasztaló perköltség összege, az ítélet indokolásában foglalt elemek figyelembe vételével az alábbiakat adják ki:

Alperest megillető összeg:	Fellebbezési költség (78%)	421.060,- Ft
	Ügyvédi munkadíj	190.500,- Ft
	Alperes készkiadása: (78%)	7.972,- Ft
Összesen:		619.532,- Ft

Felperest megillető összeg:	(kjői díj és kereseti illeték) (22%)	52.316,- Ft
	fellebbezési költség (22%)	22.000,- Ft
Összesen:		74.316,- Ft

Felperes javára (különbözetként) jelentkező perköltség:	545.216,- Ft
---	--------------

Alperes véleménye szerint a Nagykanizsai Járásbíróságon és a Zalaegerszegi Törvényszéken felmerült I-II. fokú perköltséget – az alperes által előlegezett ügyvédi munkadíjban,

fellebbezési illetékben, utazási és egyéb költségben - teljes egészében - mivel a felperes sikertelen perbeli cselekményt végzett, mert nem a hatáskörrel rendelkező bíróság előtt terjesztette elő a keresetlevelet, és az első fokú bíróság és felperes az alperes erre vonatkozó kifogását sem fogadta el - a Pp. 80.§ (2) bekezdése értelmében így az alperesnél felmerült költségeket teljes egészében a felperesnek kell viselnie. Ebben az eljárásban felmerült perköltségnek a pernyertesség-pervesztesség arányában történő megosztása téves.

E tekintetben alperes kiemeli továbbá, hogy a perben hosszabb időn keresztül a Nagykanizsai Járásbíróság előtt indult perben a jogalap nélküli gazdagodásra alapított felperesi igényéről folyt a tárgyalás, azonban ebben a kérdésben – a keresetcsere-változtatás miatt – ítéleti döntés nem született. Így erre tekintettel sem lehet az ezzel kapcsolatban alperesnél felmerült költségeket megosztani. Nem képezheti a költségek megosztásának tárgyát különösen az alperes által lerótt fellebbezési illeték sem, amelyre alperes amiatt kényszerült, mert a keresetváltoztatás ellenére az első fokú bíróság nem észlelte, hogy nincs hatásköre a per tárgyalására. Ráadásul a jogalap nélküli gazdagodás tárgyában a bíróság érdemi döntést nem hozott.

Minderre tekintettel alperes szerint a Nagykanizsai Járásbíróság előtti eljárásban ügyvédi munkadíjként és költségként felszámított 525.780,- Ft-ot,
és a Zalaegerszegi Törvényszék fellebbezési eljárásában ügyvédi munkadíjként és költségként felmerült 539.820,- Ft-ot
- összesen: 1.065.600,- Ft-ot
az alperes javára – pernyertességtől, pervesztességtől függetlenül - kellett volna az első fokú bíróságnak megállapítania és ebben a felperest kellett volna marasztalni.

fc) Alperes a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtti 2. M. 99/2017. sz. peres eljárásban a 2018. május 29-én kelt „költségjegyzék II.” iratában 300.260,- Ft áfával növelt ügyvédi munkadíjat és költséget jelölt meg, továbbá a 2018. május 29-én tartott tárgyaláson - a megbízási szerződés alapján felmerült - bruttó 120.920 Ft tárgyalási költség (tárgyalási jelenlét, úton töltött idő, útiköltség) alapján kellett volna a költségelszámolást az első fokú bíróságnak elvégezni.

Az összesen 421.180,- Ft költség és ügyvédi munkadíj 78 %-ának megfelelő összegben, azaz 328.520,- Ft költségben kellett volna ezen a jogcímen felperest marasztalni.

A fentiekre tekintettel tehát a Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtti eljárásban a helyes perköltség megállapítása alperes szerint az alábbi lett volna

Alperest a Nagykanizsai Járásbíróság és a Zalaegerszegi Törvényszék előtti eljárásban megillető

ügyvédi munkadíj és készkiadások 525.780,- Ft

Fellebbezési költség (100%) 539.820,- Ft

Alperest a Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtti eljárásban megillető összeg:

Ügyvédi munkadíj (78%) 328.520,- Ft

Alperes készkiadása (78%) 7.972,- Ft

Összesen: 1.402.092,- Ft

Felperest megillető összeg:

(kjői díj és kereseti illeték) (22 % perny.) 52.316,- Ft

Összesen: 52.316,- Ft

Felperes javára jelentkező perköltség:

1.349.776,- Ft

Mindezekre tekintettel alperes elsődlegesen kéri, hogy a 78 %-os pernyertességre is tekintettel – a permegszüntetéssel és a hatáskör hiányára tekintettel a hatályon kívül helyezéssel érintett járásbíróági és fellebbezési eljárások perköltsége mivel teljes egészében a felperest terheli – az első fokú perköltség 545.215,- Ft-ban meghatározott összegét a Pp. 80. § (1) bekezdése alapján 1.349.776,- Ft-ra emelje fel.

Amennyiben Tisztelt Törvényszék a per főtárgya tekintetében a fellebbezésben foglaltaknak helyt adna, úgy az első fokú perköltség összegét 1.497.000,- Ft-ban határozza meg, alperest marasztalja.

Kötelezze továbbá felperest a fellebbezési perköltség megfizetésére a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján.

g) Alperes fentiekre tekintettel a 2018. július 2-án kelt fellebbezésében foglaltakat változatlanul, az alábbi helyesbítéssel és pontosítással tartotta fenn:

Alperes kérte, hogy Tisztelt Zalaegerszegi Törvényszék a Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2. M. 99/2017/23. sorszámu ítéletét részben változtassa meg, és

- a teljes keresetet utasítsa el;
- kötelezze a felperest 1.497.000,- Ft perköltség megfizetésére.

Kötelezze felperest a megbízási szerződés alapján a fellebbezési perköltség megfizetésére.

3) A felperes 2018. november 15-én kelt fellebbezési ellenkérelmére alperes a 2019. február 6-án az alábbi észrevételeket terjesztette elő.

a) Felperes a 2018. november 15-én kelt fellebbezési ellenkérelmében az első fokú ítélet helybenhagyását és az alperes fellebbezési perköltségben való marasztalását kérte. Véleménye szerint az első fokú bíróság a tényállást mindenre kiterjedő bizonyítási eljárás lefolytatása mellett helyesen állapította meg, és abból helyes jogi következtetést vont le.

Felperes e körben az alábbiakra hivatkozott:

aa) A 2013. március 18-án küldött levélben felperest felszólította alperest, hogy a tőkeösszegezen és perköltségen kívül a kamatokra is igényt tart; a felperes így tudomást szerzett arról, hogy felperes igényt tart a kamatra is.

ab) Bizonyítást nyert, hogy alperes nem teljesített önkéntesen, mivel ha ezt tette volna, abban az esetben vele szemben felperes nem kezdeményezett volna visszvégrehajtást. Alperes a visszvégrehajtás alatt volt hajlandó az összeg részletekben történő visszafizetésére, így kizárólag a végrehajtási eljárás mutatkozott eredményesnek a Kúria által megítélt követelés behajtására, ennek hiányában a teljesítés bizonytalanná vált volna.

ac) Felperes véleménye szerint helytállóan minősítette a követelését alaposnak az első fokú bíróság, amikor a Kúria ítélete következtében annak meghozatalától számítva a kamatkövetelést jogszerűen támasztotta alperessel szemben; és a követelés időszakának vége az alperes által a felperes részére történő utolsó részlet megfizetésének időpontja, azaz 2013. augusztus 9.

ad) Nem vitatott, hogy alperes ezen időszak alatt rendelkezett a felperes által részére már 2011. július 11. és 2011. december 21. napján kifizetett összeg felett, amely összeget a felperesnek vissza kellett fizetnie, ebből eredően amennyiben a tőkeösszeget a felperes jogszerűen követeli vissza, felperes, úgy a késedelmi kamat összege is jogszerűen megilleti felperest.

ae) A Zalaegerszegi Munkaügyi Bíróság 2. M. 746/2010/15. sz. , 2011. február 14-én kelt első fokú ítélete is tartalmazott kamatokban marasztalást, és a Zala Megyei Bíróság 2011. június 27-én kelt 4. Mf. 20.522/2011/5-II. sz. részítélete is a kamatokban történő marasztalást helybenhagyta. Ennek következtében amennyiben az alapeljárásban is kamattal növelt mértékben kellett a felperesnek alperes részére megfizetnie a bíróság által megítélt összeget, így nem lehet vitás, hogy a kamat akkor is jár, amikor később (a Kúria döntése következtében) a másodfokú bíróság döntését a Kúria megváltoztatta, azt hatályon kívül helyezte és a jelen per alperesének keresetét elutasította. A régi Mt. 159.§-a egyértelműen állást foglalt abban, hogy a késedelem idejére kamat jár, és ez a kamat nemcsak alperest illette meg a II. fokú bíróság ítélete alapján, hanem a felperest is a Kúria döntése alapján, azaz az Mt. 159.§-a mindkét félre egyaránt vonatkozik; ez alól a jogszabály nem ad felmentést, és ettől a felperes sem tért el, mindvégig kitartott azon álláspontja mellett, hogy a kamat összege őt jogszerűen megilleti.

af) A késedelmi kamat követelésére a visszvégrehajtási eljárásban nem volt lehetőség, mert a Kúria ítéletének rendelkező része keresetelutasítást tartalmazott, nem pedig a felperes által követelt összeg visszafizetését, amely felperes szerint egyértelműbbé tette volna ezt az ügyet, és nem lett volna szükség visszvégrehajtási eljárásra, és külön peres eljárásra a kamatfizetés tekintetében, - emiatt nem volt lehetőség a visszvégrehajtási eljárásban a kamatigény érvényesítésére. A Kúria döntése azonban megteremtette a jogalapot arra vonatkozóan, hogy a felperes a kamatra vonatkozó igényét érvényesítse. Mivel a kamatfizetési kötelezettségének alperes a jogszabályi rendelkezések és a Kúria döntése ellenére sem tett eleget, így a felperes ebben a kérdésben is kénytelen volt bírósági utat igénybe venni. Önkéntes teljesítés a nyilvánvaló jogszerű felperesi igény ellenére sem következett be alperes részéről.

ag) Felperes szerint az igénye a késedelmi kamat tekintetében a Kúria ítéletével vált esedékessé, és ettől az időponttól nyílt meg felperes joga késedelmi kamat követelésére.

ah) Felperes követelése nem évült el, mivel a késedelmi kamatra vonatkozó jogát 3 éven belül érvényesíteni kívánta, és a fizetési meghagyásos eljárás benyújtásával eleget tett az erre vonatkozó igény érvényesítésének, az elévülés nem következett be.

ai) Felperes az alperes munkadíj iránti igénye tekintetében osztotta az első fokú bíróság álláspontját és azt felperes is eltúlzottnak tekintette. Szerinte alperesi jogi képviselő nem végzett rendkívüli időráfordítással járó jogi tevékenységet, amely alapján őt 1.489.320,- Ft illetné meg. Ezen összeg nem áll arányban az általa kifejtett jogi tevékenységgel, ugyanis jogi képviselő jelen eljárásban (mind a polgári peres, mind a munkaügyi peres eljárásban) történő mindennemű beadványa a felek között jogerősen lezárt munkaügyi perből származik, az ott rögzítésre került álláspontját hangsúlyozza, ismétli meg, esetlegesen bővebben fejti ki jelen perben. Ebben a perben nem merülhetett fel, olyan jelentős munkaidő igénye az eljáró jogi képviselőnek, amely ezt a munkadíjat jogszerűen megalapozná, ezen összeg az általa kifejtett jogi tevékenységgel aránytalan, az lényegesen eltúlzott mértékű.

b) Alperes utalt arra, hogy a felperes fellebbezési ellenkérelméből megállapítható, hogy az nem az alperesi fellebbezésre tett ellenkérelmet tartalmaz, és fejti ki azon érveit, hogy a fellebbezés miatt nem alkalmas az első fokú ítélet megváltoztatására, hanem az első fokú ítélet helybenhagyására vonatkozó állásfoglalást tartalmaz.

A felperes által felhozott érvekre – azok sorrendjében – alperes az alábbi észrevételeit terjesztette elő.

Ad a) pont

A felperes által küldött – horribilis fizetési kötelezettséget [a felperes által korábban jogerős ítélet alapján alperes részére kifizetett munkabérek (fa-járandóság ellenértéket), azok közterheit, és kamatait, a korábbi eljárások perköltségeit is] **tartalmazó fizetési felszólítás jogellenes volt, amelyet a Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. szeptember 3-án jogerős 2. M. 140/2013/5. sorszámú ítéletével – az alperes keresete alapján - hatályon kívül helyezett.** Ezért ez a fizetési felszólítás sem az elévülés megszакítására, sem a kamatigény jogalapjának alátámasztására nem vehető figyelembe.

Ad b) pont

A bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 56.§ (1) bekezdés a) pontja és (4) bekezdésében foglalt ún. visszavégrehajtási eljárás szolgál arra, hogy a jogerős bírósági ítéletet hatályon kívül helyező, vagy azt megváltoztató bírósági határozat alapján az adós által megfizetett követelés – önkéntes teljesítés hiányában – visszakövetelhető legyen.

A felperes ebben az eljárásban a kamatfizetést nem kísérelte meg érvényesíteni, ezért nem hivatkozhat arra, hogy a kamatigény ebben a nemperes eljárásban nem volt érvényesíthető!

Az adóstól az önkéntes teljesítés nem volt elvárható, mert a felperes olyan követelés után is megtérítési igénnyel és késedelmi kamat igénnyel lépett fel (pl. a munkabér közterheiként a munkáltatót terhelő fizetési kötelezettség), amelyért alperes semmilyen tekintetben nem volt felelős A bíróság ezt a fizetési felszólítást helyezte hatályon kívül.

A visszavégrehajtási eljárásban megállapított fizetési kötelezettségét alperes, mint végrehajtást kérő (helytelenül a visszavégrehajtási eljárásban adósként szerepelt!) maradéktalanul megfizette. Alperes tehát nem esett késedelembe.

Ad c) pont

Késedelmi kamat a Polgári Törvénykönyv rendelkezésein alapuló jogintézménye, amely a fél késedelme alapján válik esedékessé, és ebben az esetben érvényesíthető.

Nincs olyan jogszabály, amely a fél késedelmét kimondaná olyan követelés tekintetében, amely jogerős ítélet alapján jutott a jogosulthoz, majd utóbb egy későbbi bírósági ítélet ettől eltérő döntése alapján a korábbi jogerős ítéleti döntést feloldja.

A fél ugyanis nincs elzárva attól, hogy az ilyen bírósági döntés alapján az erre szolgáló nemperes eljárást kezdeményezzen a visszavégrehajtással kapcsolatos igénye érvényesítése érdekében.

A felperes azonban ebben az eljárásban igényét nem érvényesítette.

Alperes szerint a Kúria jogerős ítéletet hatályon kívül helyező és az alperes keresetét elutasító – a Kúria ítéletének kézbesítésétől - 2013. január 20-tól 2013. augusztus 9-ig (az utolsó alperes által teljesített részletig) terjedő időre sem terhelte alperest – késedelembe esés hiányában – kamatfizetési kötelezettség.

A Zalaegerszegi Járásbíróság a 2013. november 27-én kelt és – fellebbezés hiányában - 2014. január 3-án jogerőssé vált 2001 – Vh. 541/2013/17. sorszámú végzésével 11.019,- Ft megfizetésére kötelezte; valamint kötelezte továbbá 5.500,- Ft ügyvédi munkadíj és költségátalány, valamint 5.000,- Ft eljárási illeték megfizetésére.

Az alperes tehát a visszafizetési kötelezettségét a felperes által jogerős ítélet alapján szolgáltatott munkabér és egyéb járandóságok tekintetében már az eljárás folyamán eleget tett, és a 11.019,- Ft-ot, továbbá a 5.500,- Ft ügyvédi munkadíjat és 5.000,- Ft illetéket is határidőben teljesítette.

Ad) d) pont

A 2011. július 11., illetve 2011. december 21. munkabér kifizetési idejeitől az alperes által 2013. augusztus 9-ig történő visszafizetéséig az alperes – a Kúria 2013.január 20-án kézbesített ítélete ellenére is – az összeggel rendelkezhetett.

A felperes kérelmére ugyanis a Zalaegerszegi Járásbíróság a visszvégrehajtási ügyben a határozatát 2013. november 27-én hozta meg.

A felperesnek a visszvégrehajtás kezdeményezése iránti kérelmével való késlekedés nem róható az alperes terhére, sem pedig az, hogy a felperes a jogellenesen kiadott és hatályon kívül helyezett fizetési felszólítást választotta először az igénye érvényesítéséhez.

Az alperes szerint – a fennálló tényállásból - semmilyen összefüggés nincs a között, hogyha az alperesnek a tőke összeget meg kell fizetnie, akkor ebből következik, hogy a kamatot is meg kell fizetnie.

Mégpedig azért, mert a tőkeösszeget a felperes az alperes részére 2011. július 11.-én és 2011. december 21-én megfizette, azonban ez jogerős ítéleteken alapult. A jogerős ítéleteket – az alperes ellenzése ellenére – a Kúria hatályon kívül helyezte, és a keresetet elutasította.

Jogsabályi rendelkezés és a felperesi munkáltató hatályos munkáltatói intézkedése, illetve visszavégrehajtási nemperes eljárás kezdeményezése hiányában – mint ahogy ezt az alperes a fellebbezése indoklásában kifejtette - az alperes késedelmét, illetve kamatfizetési kötelezettségének jogalapját a felperes nem bizonyította, de nem is támasztotta alá jogsabállyal sem.

Ad e) pont

A felperesnek az megállapítása, hogy mivel **a felperest a munkabér kifizetését kamatfizetési kötelezettsége mellett teljesítette, a Kúriának a jogerős ítéleteket hatályon kívül helyező és a keresetet elutasító ítélete alapján az alperest is tők visszafizetésekor kamatfizetési kötelezettség terhelte volna, téves.** A felperes ugyanis ezt az álláspontját egyrészt jogsabállyal nem támasztotta alá, másrészt téves oksági kapcsolaton is alapul.

Mégpedig azért, mert a felperesnek a járandóságát azért kellett kamattal együtt megfizetni, mert – az alperes, mint munkavállaló keresete alapján – a munkáltatónak a késedelembe esése következtében kamatot kellett fizetnie, amelyről a bíróság jogerős ítélete rendelkezett.

A felperes ez alapján teljesített önként a munkabér és kamatai 2011. július 11-ei és 2011. december 21-ei kifizetésekor.

Visszvégrehajtás hiányában, majd visszvégrehajtási eljárás megindítását követően – mivel egyrészt a kamatigényét felperes nem érvényesítette és arról a bíróság nem döntött, másrészt az alperes a Zalaegerszegi Járásbíróság jogerős végzését határidőben teljesítette – az alperes késedelembe esése azonban így nem állt fenn.

Alperes e körben továbbá hangsúlyozta, hogy régi Mt. 162. §-a alapján (de az új Mt. 164.§-a alapján is) a jogalap nélkül kifizetett munkabér esetében a kamatfizetési kötelezettség csak az

e tárgyban hozott határozat teljesítési határidejét követően keletkezik, mivel a munkavállaló felróhatósága a jogalap nélküli kifizetés tekintetében teljesen hiányzik. Márpedig – a fellebbezésében ezt a tényt – a felperes nem vitatta.

Ad f) pontja

A felperesnek **az a védekezése, hogy a visszvégrehajtásban a kamatigény érvényesítésére nem volt lehetősége, a peres eljárásban való igény jogszerű érvényesítését nem támasztja alá.**

E körben az alperest utal arra, hogy a felperes kezdetben – a Nagykanizsai Járásbíróság előtti 2016. január 26-án tartott tárgyaláson [Lásd 5. P. 20.979/2015/5. jkv. 1. oldal] - **az igénye jogalapjául elsődlegesen a jogalap nélküli gazdagodást jelölte meg, másodlagosan pedig a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti kamatigényt,** majd a keresetét módosította és elsődlegesen a késedelmi kamatigényt, majd a másodlagosan a jogalapról gazdagodást jelölte meg és tartotta fenn.

A 2016. február 8-án kelt, a járásbíróság előtti perben előterjesztett előkészítő iratában már kamatigényt érvényesített.

A felperes erre érdemben csupán abban az esetben hivatkozhatna, ha a késedelmi kamatigénye iránti kérelmét a visszvégrehajtási eljárásban jogerősen elutasították volna. Azonban a felperes ilyen igényt elő sem terjesztett!

Alperes utalt arra, hogy a Kúriának a jogerős ítéleteket hatályon kívül helyező és a keresetet elutasító ítélete az alperes kamatfizetési kötelezettségét nem teremtette meg, mert a Kúriának a jogerős ítélettel ellentétes, annak jogerejét feloldó ítélete – - jogszabályi rendelkezés hiányában (valamint a visszafizetésre kötelező ítéleti rendelkezés és teljesítési határidő alkalmazása nélkül) - késedelembe esést és késedelmi kamatfizetési kötelezettséget nem alapoz meg.

Ad g) pont

A felperes a kamatigényét felperessel szemben a 2011. júliusi és decemberi kifizetések idejétől terjesztette elő. Ennek abból a szempontból van jelentősége, **hogy a felperes oldaláról sem tisztázott, hogy a késedelmi kamatigénye mikortól vált esedékessé, hiszen nem tudta az alperes késedelmét és késedelmi kamatigényének jogalapját jogszabállyal alátámasztani.**

Most a fellebbezési ellenkérelmében a felperes azt állítja, hogy a késedelmi kamat kezdő időpontja a „Kúria ítéletével” vált esedékessé. Adós maradt azonban felperes, hogy a Kúria ítélete a kamatfizetési kötelezettséget mely időponttól kezdődően, milyen tények alapján alapozta meg.

Ad h) pontja

Alperes kiemelte, hogy **az elévülés kérdése abban az esetben merülne fel, ha a felperes késedelmi kamat igényének a jogalapja fennállna.**

A felperes mivel a késedelmi kamat igényének kezdetét a keresetében a 2011. júliusi 11.-ei és a 2011. december 21-ei munkabér kifizetésekhez rendelte, az alperes is az elévülést ezen időpontokhoz viszonyítva tekintette bekövetkezettnek.

Alperes ezt azzal támasztotta alá, hogy 2011. július 11-hez, illetve 2011. december 21-hez képest az elévülés – a mellékkövetelés tekintetében - 2014. július 11-hez, illetve 2014. december 21-hez képest bekövetkezett.

A felperes ugyanis a tőkét önként – a visszvégrehajtási eljárás megindítását követően - 2013. augusztus 9-ig megfizette, a felperes pedig a visszvégrehajtási eljárásban kamatigényt nem érvényesített, a fizetési meghagyásos eljárásban nem késedelmi kamatigényt érvényesített, hanem jogalap nélküli gazdagodás jogcímén érvényesítette igényét [Lásd [REDACTED] [REDACTED] 11019/Ü/31078/2015. fizetési meghagyását], ezt a keresetét a Nagykanizsai Járásbíróság előtti 2016. január 26-ai tárgyaláson is elsődleges keresetként ezt tartotta fenn.

E körben felperes utal arra, hogy a mellékkövetelés (kamatigény) a főkövetelés elévülésével nem érinti, a főkövetelés elévülésével az attól függő mellékkövetelések is elévülnek [2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:23. §].

A felperes kamatkövetelése így – amennyiben a kamatra felperes jogosulttá vált volna - 2016. január 10-én elévült.

Ad i) pontja

Az alperes kifejtette, hogy az **alperes ügyvédi munkadíj és költségek megtérítése iránti igényének** a felperes által „rendkívül eltúlzottnak” minősítése tekintetében kialakított véleményét a felperes ténybeli előadással nem cáfolta meg, és jogilag sem támasztotta alá. A felperes vélekedésével ellentétben az általa indított kereset – figyelemmel a kereset változtatására is – bonyolult, ténybelileg és jogilag szerteágazó, jogilag teljeskörűen nem szabályozott [akár a Kúria ítéletének a jogerőre gyakorolt joghatását, akár olyan döntések visszvégrehajtás keretében történő érvényesíthetőségét, amely a hatályon kívül helyezés esetén nem az új eljárást rendeli el, hanem a keresetet elutasítja], a bírói gyakorlatban is kiforratlan jogalkalmazási kérdéseket vet (ett) fel.

Így ténybelileg felperes nem támasztotta alá azt a véleményét, hogy az alperes által a megbízási szerződés alapján tételesen kimunkált ügyvédi munkadíj, utazási költségtérítés és készkiadások miért és mely részében eltúlzottak az által, illetve, melyek azok a költségek, díj-elemek, amelyek nincsenek arányban a kifejtett ügyvédi munkával, illetve peres eljárás kapcsán kifejtett egyéb ügyvédi tevékenysége, illetve mely tételek felszámítása nem volt indokolt.

A felperes sem a számítás módját, sem a felszámított díjakat, sem a pernyertesség számítását nem kifogásolta, továbbá nem tett észrevételt azzal kapcsolatban sem, hogy vitatná, hogy a jogszabályok alapján is a Nagykanizsai Járásbíróság és a Zalaegerszegi Törvényszék előtti I-II. fokú eljárás teljes perköltsége – a pernyertességtől függetlenül - őt terheli.

A felperes sajnálatos módon nem vette figyelembe azt sem, hogy az általa perköltségként vitatott költségek nemcsak az ügyvédi munkadíjat, hanem a felperesnek a jogilag megalapozatlan, a járásbíróság előtti perindítása folytán az alperes által lerótt, a járásbíróság ítélete elleni fellebbezési illetéket is tartalmazza, amely szintén teljes egészében a felperest terheli.

Alperes a 2018. július 2-án kelt fellebbezésében és a 2018. október 5-én kelt fellebbezési indokolásában foglaltakat – a fenti kiegészítésekkel - változatlanul fenntartotta.

4) A Zalaegerszegi Törvényszék a 2019. február 19-én kelt 2. f. 20.742/2018/6. sorszámu ítéletével a Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2. M. 99/2017/23. sorszámu ítéletét a fellebbezéssel nem támadott részében (felperesi kereset részbeni

elutasítása, a marasztalás összegszerűsége és pernyertesség aránya) nem érintette, a fellebbezett részében részben megváltoztatta és **az alperesnek fizetendő perköltség összegét 699.400,- Ft összegre felemelte, egyebekben helyben hagyta.**

Kötelezte **az alperest 15 nap alatt 32.700,- Ft fellebbezési perköltség felperes részére történő megfizetésére**, míg ezt meghaladó fellebbezési perköltséget a felek maguk viselik.

A bíróság a fellebbezést kis részében megalapozottnak találta.

A másodfokú bíróság az első fokú ítéletben megállapított tényállással, az első fokú bíróságnak az elévülés és a késedelembe esés kapcsán kialakított jogi álláspontjával teljes mértékben egyetértett, az alperesi fellebbezésben foglaltakra reagálva az alábbiakat hangsúlyozta ki:

- a Kúria megváltoztató döntésével vált tartozássá a felperes követelése, amelyet alperes a kúriai határozat kézbesítésétől volt visszafizetni köteles.

- a követelés nem évült el, mert a határozatot alperes 2013. február 18-án vette át, amelyhez képest felperes 2015. augusztus 17-én a fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmet elévülési időn belül terjesztette elő. Az elévülés tekintetében a fizetési felszólításnak és a visszégrehajtási kérelemnek nem volt jelentősége

- alperes a Kúria határozatának kézhezvételétől a visszafizetésig a tartozással késedelemben volt. A felek között valóban nem volt szerződéses jogviszony, de ez esetben nem szerződésszegés, hanem a Kúria határozata a késedelem jogalapja. Ahogy az első fokú bíróság kifejtette, egyértelmű a bírói gyakorlat abban is, hogy a jogerős marasztaló határozatok alapján teljesített kifizetést nem lehet jogalap nélkül kifizetett munkabérnek tekinteni, ezért az Mt. 162. § (1)-(2) bekezdései nem voltak alkalmazhatók.

Az első fokú bíróságnak a perköltségről hozott döntésével a II. fokú bíróság csak részben értett egyet.

Az első fokú bíróság a perköltségről rendelkező döntését a Pp. 221. §-ának megfelelően kellő mértékben indokolta. Helyesen járt el a teljes első fokú perköltség tekintetében a Pp. 81.§ (1) bekezdése szerint, a Pp. 80.§ (2) bekezdése a hatáskör hiányában lefolytatott eljárás költségeire nem volt alkalmazható.

Helytállóan állapította meg, hogy a fizetési meghagyásos eljárásban felmerült eljárási díj és kiegészítő kereseti illeték összege együttesen kerekítve 237.800,- Ft melyből 185.500,- Ft terheli a felperest, 52.300,- Ft az alperest. Miután a költséget felperes előlegezte, az alperes tartozik megfizetni neki 52.300,- Ft-ot, míg a fennmaradó része a terhén marad.

Az alperes ügyvédi munkadíja kapcsán az első fokú bíróság tévesen hívta fel a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (1)-(2) bekezdéseit, mert ahogy erre az indokolás további részében is utalt az alperest megillető perköltséget az IM rendelet 2.-a szerint a fél és jogi képviselője között létrejött megbízási szerződésből kiindulva kellett megállapítani. Az alperesi képviselő által felszámított munkadíj és készkiadás megfelel a megbízási szerződés kikötéseinek, de másodfokú bíróság osztja az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy az a pertárgy értékéhez képest eltúlzott. Nem hagyható azonban figyelmen kívül az sem, hogy a fél és képviselője a megbízási szerződésben a pertárgy értékéhez igazodó munkadíjnál magasabb díjazást is kiköthetnek és a hivatkozott IM rendelet 2. §-a alapján a fél azt fel is számíthatja. A munkadíj megállapításánál tekintettel kell lenni arra is, hogy a felek képviselői a Nagykanizsai Járásbíróság előtt hatáskör hiányában folytatott eljárásban is végeztek tevékenységet, az alperesi képviselő pedig a budapesti székhelyéből adódóan alappal tartott igényt díjazásra az utazással töltött időre.

Ugyanakkor a másodfokú bíróság mérlegelte azt is, hogy az ügy nem volt nehéz megítélésű, kétségtelen, hogy az alperesi képviselő több és hosszas beadványokat terjesztett elő, de azokban többször bocsátkozott szükségtelen ismétlésbe. Ezeket a körülményeket a

ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenységgel együttesen értékelve a II. fokú bíróság az alperes javára az elsőfokú eljárásra a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1)-(2) bekezdése alapján 400.000,- Ft + áfa munkadíjat és készkiadást magában foglaló díjazást tartott megállapíthatónak, amelynek 78 %-ára, azaz 396.240,- Ft-ra jogosult pernyertessége arányában. Felperes ugyanezen IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján 198.000,- Ft munkadíj 22 %-ára, azaz 43.560,- Ft-ra jogosult. A Zalaegerszegi Törvényszék 2. Pf. 20.011/2017/3.sz. eljárásra tételes költségfelszámításnak nincs helye, mert a II. fokú bíróság a 3. sorszámú végzésében megállapította a felperes és az alperes fellebbezési perköltségét. A felperest a megállapított 100000,- Ft 22 %-a, 22.000,- Ft, míg az alperest a megállapított 539.820,- Ft 78%-a, azaz 421.060,- Ft illeti meg.

Az első fokú bíróságnak a fenti költségekről kellett rendelkeznie, ezeket összesítve, az alperesnek 817.300,- Ft jár, amelyből a felperesnek járó 52.300,- Ft, 43.560,- Ft és 22.000,- Ft, összesen 117.860,- Ft-ot le kell vonni, így az alperest megillető első fokú perköltség 699.400,- Ft.

Erre tekintettel az első fokú ítéletet a törvényszék a P. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és az alperesnek járó első fokú perköltség összegét 699.400,- Ft-ra felemelte, ezt meghaladóan az első fokú ítéletet helyben hagyta.

A fellebbezési per tárgy értékét a törvényszék 892.386,- Ft és 951.785,- Ft perköltségkülönbségeti összege, együttesen 1.844. 171,- Ft volt. Ehhez képest az alperes fellebbezése 8 %-ban vezetett eredményre, a II. fokú eljárásban túlnyomórészt pervesztes lett. A 32/2003. (VIII. 22.)IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban számítható ügyvédi munkadíj 46.100,- Ft, amelynek 92 %-ára, 42.400,- Ft-ra jogosult felperes. Az alperes a II. fokú eljárásban a megbízási szerződés alapján 120.920,- Ft munkadíjat és készkiadást számított fel, amelynek mérséklésére a bíróság nem látott okot. Ennek 8 %-ára, vagyis 9.673,- Ft-ra jogosult az alperes, amelyet levonva a felperesnek járó munkadíjból a felperes javára 32.700,- Ft fellebbezési perköltség megfizetésére köteles. A II. fokú bíróság a fellebbezési illeték viseléséről az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 51. § (1) bekezdése alapján nem rendelkezett.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Az indítványozó a rendes jogorvoslati lehetőségeket kimerítette, a rendkívüli jogorvoslati lehetőséget nem vette igénybe.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

Az alkotmányjogi panaszt a II. fokú bíróság ítéletének átvételét (2019. március 19.) követő 60 napon belül nyújtotta be indítványozó.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

Az alkotmányjogi panaszban támadott bírói döntés az alkotmányjogi panaszt benyújtó személy jogait érinti. Az alkotmányjogi panaszt a munkaügyi perben fizetési kötelezettséggel terhelt munkavállaló indítványozó nyújtja be.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés [Abtv. 29.§]

ea) Az Alaptörvény IV. foglalt szabadsághoz és személyi biztonsághoz való alapjog, valamint az V. cikkében foglalt mindenkinek az az alapjoga, hogy [...] **a személye, illetve tulajdona ellen intézett vagy az ezeket közvetlenül fenyegető jogtalan támadást elhárítsa** a bírói döntést az által befolyásolta, hogy az eljáró bíróságok az alperes – késedelmi kamatfizetési kötelezettségét megalapozó tényállással és jogszabályi rendelkezéssel alá nem támasztott - késedelmet az alaptörvénybe ütközően állapították meg.

Az eljáró bíróságok ugyanis nem hoztak fel jogszabályt - amelyre tekintettel a késedelmi kamatfizetés megalapozható lett volna, továbbá nem állapították meg tényállást olyan eseményre és mulasztásra, amely alapján (a nem létező) jogszabályi rendelkezés alapján az alperes indítványozó tartozásfizetése késedelmet szenvedett volna.

Az az I-II. fokú ítéletben foglalt megállapítás, hogy a Kúria előtt a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése és kereset elutasító ítélet meghozatala egyben azonnali késedelmet és tartozást jelentene – fizetési kötelezettségre vonatkozó bírósági jogerős döntés hiányában – nyilvánvalóan – jogszabályi rendelkezés nélkül – nem felel meg az Alaptörvény demokratikus jogállamiságból levezethető előreláthatóság és kiszámíthatóság követelményének.

A nem létező jogszabályok hiányában és a jogi norma alkalmazásának mellőzésével nem lehet a késedelmet egy adott cselekményről kimondani és az érintettet késedelmi kamatban marasztalni, az így hozott ítélet sérti a tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjogot is (Lásd 20/2017.(VII.18.) AB határozat)

eb) Az Alaptörvény XIII. cikkben foglalt tulajdonhoz való jogot sérti a bírósági ítélet, mert az eljáró bíróságok nem vették figyelembe az alperesnek a szabad ügyvédválasztásán alapuló ügyvédi megbízással összefüggő – pernyertessége alapján – a perbeni költségei megtérítésében megnyilvánuló jogát. Az I-II. fokú bíróság nem vette figyelembe az alperes és jogi képviselője közötti megbízási szerződést.

A bíróságok az indítványozó tulajdonhoz való alapjogát megsértették azzal, hogy nem alkalmazták a megbízási szerződésben foglalt tételeket, és nem az alapján állapították meg a felperes 78 %-os pernyertessége alapján fennálló perköltségének összegét.

Ez sérti a tisztességes és igazságos bírósági tárgyaláshoz való alapvető jogot is, mert az I-II. fokú bíróság e téren sem tett eleget indokolási kötelezettségnek, hogy az alperes és az Ügyvédi Iroda között létrejött megbízási szerződésben foglalt tartalmi elemek miért eltűntek, ha egyébként a perben keletkezett eljárási jellegű tények alapján a felszámított költségelemeket sem a felperes, sem pedig a bíróság nem kifogásolta. Az indokolási kötelezettségét a bíróságnak a megbízási szerződésben alapján összeállított költségjegyzékben foglaltak tételes elemzésével és arra vonatkozó bírósági döntéssel lehetett volna megállapítani, hogy egyes költségelemek milyen tények alapján, milyen mértékben eltűntek, és a tételes számítás alapján mely tények alapján milyen díjemet vehető

figyelembe. A megismételt eljárás során a munkaügyi bíróság –a perben a Nagykanizsai Járásbíróság előtt kifejtett tevékenységet és költségeket figyelmen kívül hagyva – kizárólag a megismételt eljárásban kifejtett ügyvédi tevékenységet értékelte – mérlegeléssel történő megállapítással – 150.000,- Ft + áfa ügyvédi munkadíjra, míg a II. fokú bíróság ezt emelte fel 400.000,- Ft+ áfa ügyvédi munkadíjra, tulajdonképpen a felmerült költségeket (utazási, levelezési stb.) mellőzve.

Alperes indítványozó álláspontja szerint mérlegeléssel ezeket a költségeket nem lehetett volna a bíróságnak kialakítani, hanem a megbízási szerződésben foglalt díjelemeknek a tényleges eljárási cselekményeknek az összevetésével a költségjegyzéket felülvizsgálva dönthetett volna. Az erre vonatkozó bírósági eljárás így nem volt tisztességes, valamint sérti az indítványozó tulajdonhoz való jogát.

ec) Az indítványozó tulajdonhoz való jogát az I-II. fokú ítélet azon okból is sért, mert az eljáró bíróságok nem alkalmazták a Pp. 80. § (2) bekezdését, holott ezen rendelkezés kötelezően alkalmazandó lett volna a felperes terhére a perköltség megállapítása tekintetében. A II.fokú bíróság egyáltalában nem érintette a felperes ezen jogszabályi rendelkezésre alapított fellebbezési indokával.

Mindez sérti az indítványozónak a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát és jogorvoslathoz való jogát.

Nincs olyan törvényi rendelkezés, és erre a bíróságok sem hivatkoztak, hogy a hatáskör hiányában jogszabálysértően lefolytatott I.-II. fokú eljárás költsége okából az így felmerült költségeket a kizárólag a felperes eredménytelen eljárási cselekményeire tekintettel az ezért felelős felperesnek ne kellene megtérítenie. A II. fokú bíróság így alaptörvény-ellenesen hivatkozott arra, hogy a Pp. 80.§ (2) bekezdése hatáskör okából lefolytatott eljárásra nem vonatkozik, hiszen ezen eljárást maga a felperes kezdeményezte.

A hatáskör hiányában lefolytatott eljárást a felperes támogatta, az ellen nem tiltakozott. Azon túl, hogy ez az alperesnek az időszerű eljáráshoz való jogát is sértette, az alperes tulajdonhoz való jogát is nyilvánvalóan sértette.

A felperes ugyanis a jogalap nélküli gazdagodás miatt indította a pert, amely bár a járásbíróság hatáskörébe tartozik ugyan, azonban a keresetét a perben megváltoztatta a munkaviszonyból eredő követelés utáni késedelmi kamatigényre. A bíróság – az alperesi indítványozó hatásköri kifogása ellenére – (a felperesnek a bírósági hatáskör mellett való érvelésével) – marasztalta alperest. A hatásköri tévedés miatt kényszerült – tulajdonképpen jogellenesen az alperes a fellebbezésén leróni

A tulajdonhoz való jog sérelmét jelenti, hogy a megismételt eljárásban a Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, sem pedig a jogerős ítélet nem vette figyelembe a Nagykanizsai Járásbíróság előtti első fokú perköltséget. A Zalaegerszegi Törvényszék 2. Pf, 20,011/2017/3, sorszámú végzése ugyanis csak ezen ügyben a fellebbezési perköltséget állapította meg, **539.820,- Ft összegben**, amelyből tudvalevő, hogy 316.900,- Ft az alperes által lerótt fellebbezési illeték volt.

Az alperes indítványozónak a Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletével szemben a fellebbezést az 1.497.000,- Ft perköltségre azért kellett előterjesztenie, mert az első fokú ítélet jogellenesen – a megbízási szerződéstől eltérően - nem tartalmazta a Nagykanizsai Járásbíróság előtti első fokú eljárás perköltségét, az első fokú bíróság a hatáskör hiánya miatti eljárásban keletkezett I. fokú és II. fokú perköltség tekintetében nem alkalmazta a felperes terhére a Pp. 80.§ (2) bekezdése alapján a felperes teljes perköltségben való marasztalását.

Az alperesi indítványozót ugyanis az első fokú eljárásra – figyelembe véve – a Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtti 78 %-os pernyertességét 1.402.092,- Ft első fokú perköltség illetve volna meg.

Ennek elmaradásában való döntés sérti az alperes tulajdonhoz való jogát.

A fellebbezési illeték lerovása nemcsak a téves hatáskör miatt sértette az indítványozó tulajdonhoz való jogát, hanem amiatt is, hogy a végső döntésnél a Zalaegerszegi Törvényszék a 2. Mf. 20.742/2018/6. sorszámú ítéletében nem korrigálta a fellebbezési illeték összegét. A megismételt eljárásban a fellebbezési illeték teljes összegét vette figyelembe a 78-22 %-os megosztásnál, holott az illeték lerovására a hatáskör hiánya miatti jogellenesség okából került sor.

A bíróságoknak a fellebbezési illetékekkel kapcsolatos eljárásai sértették a tisztességes bírósági eljáráshoz való alapvető jogot is, az által hogy a hatáskör nélkül eljárást folytató Nagykanizsai Járásbíróság előtti eljárásban a bíróság alperes indítványozót 3.961.050,- Ft után járó 316.900,- Ft fellebbezési illeték lerovására kötelezte, a megismételt eljárásban a fellebbezési per tárgy érték azonban csak 892.386,- Ft késedelmi kamat összegére terjed ki, amely után csak 71.391,- Ft fellebbezési illeték állapítható meg.

Az alperes indítványozó szerint a perköltség utáni fellebbezés után illeték fizetés sem terhelte az alperest, és a fellebbezési per tárgy értékhez sem lehetett volna az első fokú perköltségre vonatkozó fellebbezés különbözeteként a 951.785,- Ft-ot hozzászámítani [Lásd a 2. Mf. 20.742/2018/6. ítélet indokolás 5. oldal utolsó bekezdését és a régi Pp. 25.§ (4) bekezdése rendelkezését.]

ee) Az I-II. fokú eljárásban az eljárt bíróságok nem tettek eleget az indokolási kötelezettségüknek a következő kérdésekben, amely az **Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági tárgyaláshoz való jog és a (7) bekezdés szerinti jogorvoslathoz való jog sérelmét eredményezi:**

- a Kúria felülvizsgálati ügyben hozott, a jogerős ítéleteket hatályon kívül helyező és keresetet elutasító ítélete alapján milyen jogszabályi rendelkezések alapján esett késedelembe alperes, mint munkavállaló; s a részére korábban jogszerűen kifizetett munkabér tekintetében; ezen jogalap nélkülivé vált munkabér után milyen jogszabályi rendelkezés alapján terhelte késedelmi kamat fizetési kötelezettség az általa önként megfizetett tőke után?

- a felperesnek a jogalap nélküli gazdagodás jogcímén előterjesztett fizetési meghagyása, majd keresete – a később érvényesített, az alperes által visszafizetett jogalap nélkülivé vált munkabér után érvényesített késedelmi kamat iránti igényt - milyen alapon képes megszakítani az elévülést, amikor nem azonos igények érvényesítéséről van szó?

- a polgári bíróság előtt a felperes - hatáskör hiánya okából történő - eredménytelen perlése következtében felmerült első és másodfokú perköltség a Pp. 80.§ (2) bekezdése alapján teljes egészében miért nem felperest terheli? Milyen okból és törvényi szabályok alapján érinti ez a perköltség a később a Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtt indult új I-II. fokú eljárásban megállapított pernyertesség-pervesztesség arányát? A Zalaegerszegi Törvényszék a 2. Pf. 20.011/2017/3. sorszámú végzésében csak ezen fellebbezési eljárásban felmerült fellebbezési perköltséget határozta meg, azonban nem dönthetett az áttétel következtében a Nagykanizsai Járásbíróság előtt felmerült alperesi perköltségről, amely perköltséget a megbízási szerződés alapján a Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak kellett volna megállapítania és felperest marasztalnia.

ef) Az Alaptörvény II. cikkében védett emberi méltóság sérelmet szenvedett azért, hogy az indítványozó alperest mulasztással (késedelemmel) illetve felperes, akkor, amikor tulajdonképpen a felperes bíróság előtt még nem érvényesítette határidőben a késedelmi kamat iránti igényét. A visszamenőleges késedelembe esés felhozása és ez alapján késedelmi kamat érvényesítése erre tekintettel sérti alperes emberi méltóságához való jogát.

E tekintetben alapvető jelentősége van annak, hogy a felperes igénye az alperesnek, mint munkavállalónak jogalap nélkülivé vált munkabér iránti igénye volt, amelynek érvényesítésére az Mt. külön rendelkezést tartalmaz.

Indítványozó álláspontja szerint az ilyen igény törvényes úton való érvényesítése előtt alkotmányosan nem eshet késedelembe a polgár.

Nincs olyan jogszabály, amely a Kúriának (a harmadfokú) – felülvizsgálati eljárásban – hozott, a jogerős ítéletet hatályon kívül helyező és a keresetet elutasító ítéleti rendelkezésére tekintettel jogszabályi rendelkezést tartalmazna arról, hogy a munkavállalónak bruttó összegben korábban megítélt és nettó összegben kifizetett munkabér tekintetében a munkavállaló a Kúria ítéletével késedelembe esnek.

A 2. M. 99/2017/23. sz. ítélet [6. oldal (1) bekezdés] indokolásában felhívott Legfelsőbb Bíróság Mfv. II. 11.057/201ü08/5. sz. ítéletében kifejtett álláspont, miszerint ha a Legfelsőbb Bíróság felülvizsgálati eljárásban hozott döntése alapján a kifizetés (nem tudni milyen igény volt a felülvizsgálati eljárás tárgya) mégsem illeti meg, akkor a jogerős ítélettel megállapított és a munkáltató által kifizetett összeg tartozássá válik és az Mt. 11. §-a szerinti általános elévülési időn belül az Mt. 162. § (3) bekezdése alapján vagy a Vht. 56-§-a szerinti követelhető vissza, szintén azt támasztja alá, hogy a késedelem, csak a visszakövetelés időpontjától, illetve e tárgyban hozott határozat jogerőre emelkedésétől áll be.

A késedelmi kamat iránti igénynek a visszamenőlegesen történő érvényesítése – anélkül hogy a visszafizetésről a bírósági határozat rendelkezne - az alperes tulajdonhoz való jogát így súlyosan sérti.

Az Alaptörvényt sértő bírósági ítéletek következményeként a sérelmet az ember személyisége szenved el, és ennek következtében sérülhet az ember testi épsége és egészsége is.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

aa) Indítványozó az alkotmányjogi panaszát – a jogerős bírósági határozatok alaptörvény-ellenességének megállapítására és a bírói ítéletek megsemmisítésére vonatkozóan az alábbi Alaptörvény megsértett rendelkezéseire alapozza:

II. cikk

Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.

IV. cikk

(1) Mindenkinek joga van a szabadsághoz és a személyi biztonsághoz.

V. cikk

Mindenkinek joga van törvényben meghatározottak szerint a személye, illetve a tulajdona ellen intézett vagy az ezeket közvetlenül fenyegető jogtalan támadás elhárításához.

XIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz [...]. [...].

XXVIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

[...]

(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

ab)

Indítványozó az alkotmányjogi panaszát – a 32/2003. (VIII: 22.

) IM rendelet 2.§ (2) bekezdése vonatkozásában – e jogszabályi rendelkezés alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére vonatkozóan az Alaptörvény megsértett - alábbi - rendelkezéseire alapozza:

II. cikk

Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.

IV. cikk

(1) Mindenkinek joga van a szabadsághoz és a személyi biztonsághoz.

V. cikk

Mindenkinek joga van törvényben meghatározottak szerint a személye, illetve a tulajdona ellen intézett vagy az ezeket közvetlenül fenyegető jogtalan támadás elhárításához.

XIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz [...]. [...].

XXVIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

[...]

(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

ba) A megsemmisíteni indítványozott bírói döntés miért ellentétes a megjelölt alaptörvényi rendelkezésekkel?

baa) A bírói döntés sérti az indítványozónak az Alaptörvény II. cikkében foglalt emberi méltósághoz való jogát.

Az emberi méltóság egyik lényeges tartóoszlopa az állami szervei iránti polgári bizalom arra, hogy az állami, önkormányzati szerv kötelezettségét a törvényben foglaltak szerint teljesíti. Az emberi méltóság ugyanis rendszerint nem sérül akkor, ha az emberi viszonyok (az ember és ember kapcsolata) mind társadalmilag, mind gazdaságilag kiegyenlítettek, konszolidáltak.

Nincs olyan jogszabály, amely rendelkezne a Kúria ítéletének „jogerejéről”, a Pp. 229.§-ában foglalt jogerőre a Kúria felülvizsgálati ügyében hozott ítélete joghatásáról.

Ez a fajta kiszámíthatatlanság és előreláthatatlanság nem eredményezheti azon ember biztonságának a megsértését, aki az I-II. fokú bíróság jogerős döntése alapján került meghatározott pénzeszközök és javak tulajdonához.

Késedelmi kamat a közfelfogás szerint is késedelem esetében jár, a késedelem pedig akkor állapítható meg, ha – egy jogállamban – a bíróság kötelezte az érintettet, hogy a követelést vissza kell fizetnie, és ennek az érintett nem tett eleget.

Az alkotmányjogi panasz indítvány eljárásban azonban az alperesi indítványozó önként eleget tett a Kúria ítéletére tekintettel a visszafizetési kötelezettségének, majd a visszavégrehajtás során is fizetési kötelezettségét teljesítette. Sem a felperes, sem az eljáró bíróságok nem adtak számot arról, hogy az alperes késedelmi kamat fizetési kötelezettsége milyen jogszabályon alapuló késedelem alapozza meg.

Az alperes biztonsághoz való jogát, amely az emberi méltósághoz való jognak az egyik legfontosabb összetevője, így az I-II. fokú bírósági ítélet sérti.

Az I-II. fokú ítélet mivel ezt a bizalmat nem állította helyre, és a keresetet nem utasította el a felperes perköltségben való marasztalásával – az alperes teljes költségének megtérítésével - nem orvosolta, az emberi méltóság sérthetetlenségére és elidegeníthetetlenségére tekintettel így az I-II. fokú ítélet sérti az indítványozó emberi méltóságát.

bab) A bírói döntés sérti az indítványozónak az Alaptörvény IV. cikk (1) bekezdésében foglalt szabadsághoz és személyi biztonsághoz való jogát, valamint az V. cikkben foglalt személye, és tulajdona ellen intézett jogtalan támadás elhárításához való jogát.

Az ember személyi biztonsága akkor valósulhat meg, ha – a fennálló jogi szabályozásra, jogkövetésre és kialakított joggyakorlatra, az emberi társadalom együttélési szabályaira és szokásaira tekintettel – a másik fél magatartása általában kiszámítható, előre látható; ha pedig mégis valamely rendellenesség vagy jogsértő állapot, konfliktus bekövetkezik, az az ember személyes, jogszerű elhárítási tevékenységével vagy az állami szervezet közreműködésével rendezésre, orvoslásra kerülhet.

A személyes biztonság garantálása tehát a szabályozott jogi környezet, a konfliktusok feloldásának intézményi rendszerének és eljárási szabályainak megalkotásával, a szankciórendszer kialakításával és működtetésével történhet.

Ebből következően az indítványozónak alapvető joga van arra, hogy ha az adott cselekmény lehetőségeit ki tudja számítani és fel tudja mérni a cselekvéséhez.

Jelen esetben a törvény a visszvégrehajtási nemperes eljárásban teszi lehetővé a jogerős határozatok után keletkezett új határozatokra tekintettel a korábban teljesített végrehajtási cselekmények alapján a vagyon-visszarendeelés korrekcióját.

Ezen eljárás vagy más bírósági eljárás hiányában, amely a visszafizetésről rendelkezik és a teljesítési határidő nem telik el, alperes álláspontja szerint a korábban tulajdonos fél fogalmilag nem eshet késedelembe, és késedelmi kamatfizetési kötelezettség nem terheli. Ez vonatkozik különösen arra, hogy jelen esetben az alperes munkabér-járandóságának jogalapjaként - a jogellenes munkáltatói rendkívüli felmentés alapján - jutott tulajdonához.

Alperes úgy véli, hogy ezen tulajdonnak a jogszerű visszavétele – önkéntes teljesítés hiányában – csak bírósági határozat útján lehetséges, és csak a bírósági határozatban foglalt teljesítési határidő elmulasztása alapoz meg késedelmi kamatfizetési kötelezettséget.

Alperes ezért nem tud azzal egyetérteni és alkotmányosan sem igazolható, hogy az eljárás I-II. fokú bíróságok szerint a perbeli esetre a jogalap nélkül kifizetett munkabérre vonatkozó munkáltatói igény érvényesítésére vonatkozó jogszabályi rendelkezések nem alkalmazhatók [Mt. 163. §]. Hiszen ezen rendelkezés alapján is a munkabér visszafizetésére kötelező határozat (bírósági ítélet) csak abban az esetben jelenthet kamatfizetési kötelezettséget a munkavállaló számára, ha visszafizetésre megszabott teljesítési határidő lejárt. Ennek pedig az az indoka, hogy a jogalap nélkül történt munkabér kifizetés a munkavállalónak nem róható fel, a munkabér a megélhetésre szolgál, amelynek az a rendeltetése, hogy a munkavállaló a munkaerejét reprodukálja, amelyhez a munkabér felhasználási forrást és célt szolgál. Mindezzel szinkronban összevetve, arra lehet következtetni, hogy a Kúria ítélete, amely a keresetet elutasította és ezáltal a munkabér jogalap nélkülivé vált, szintén nem róható fel a munkavállalónak, ebből eredően késedelembe esése és kamatfizetési kötelezettsége csak abban az esetben jelentkezhet, ha a visszafizetés tárgyában a bíróság döntést hoz (akár a jelentős mértékű kifizetett munkabér részletekben történő teljesítésére), és ennek a munkavállaló nem tesz eleget.

Az alperes álláspontja szerint így a késedelembe esés nélkül a késedelmi kamatban történő marasztalása nemcsak a munkabér védelmére vonatkozó szabályokat sérti, hanem a tulajdonjogát is, mert ezt a kamatot a bírósági ítéletek jogszabályi felhatalmazás nélkül vonták el az alperestől, illetve az alperes munkabérét terhelték ezzel, jogellenesen. Alperes szerint a Legfelsőbb Bíróságnak az ítéletben hivatkozott – BH 1998.249. sz. eseti döntésben kifejtett gyakorlata - nem tartható fenn, a késedelmi kamat jogalapjának alátámasztásául.

[E körben alperes indítványozó hivatkozik a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet (ILO) munkabér védelmére vonatkozó ILO 1949. évi 95. sz. egyezményére és az ILO 85. sz. ajánlására is.]

 bac) A bírói döntés sérti az indítványozónak az **Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tulajdonhoz való jogát**. A fél, amikor pert indít, mérlegeli, hogy milyen költségeket kell előlegeznie az igényének érvényesítéséhez. Ezek a költségek az ügyvédi megbízással felmerült költségei (a megbízott ügyvéd munkadíja és készkiadásai (levelezési költségek, útiköltség, egyéb készkiadások), a saját tárgyalási megjelenéséhez kapcsolható, a perben való részvételével kapcsolatos költségei, a perben az államnak előzetesen lerovandó illeték, az ellenérdekű fél esetleges költségeinek megtérítési kötelezettsége, pervesztesség esetében.

Nyilvánvaló hogy az ügyvédi munkadíjban és költségekben való megállapodás alapján a fél számíthat arra, hogy pernyertesség esetében a ezekhez a költségekhez amelyet az ügyvédi megbízási szerződés alapján az ügyvédnek meg kell fizetnie, számára az ellenérdekű fél meg fogja téríteni.

Ezt az Alaptörvény IV. cikkében garantált biztonsághoz (előreláthatósághoz) való jogát és a tulajdonhoz való jogát sértette indítványozónak, indokolás nélkül az ügyvédi költségek és munkadíj „lefარagása”, hogy ezt az állami gazdálkodó szervnek az alperes indítványozó 78 %-os pernyertessége alapján ne kelljen az alperes részére megfizetni. Az alperes nem állít diszkriminációt, csak indokolatlan, megalapozatlan, továbbá kiszámíthatatlan és számonkérhetetlen mérlegeléssel a jelentősen pervesztes felperesnek az „előnyben részesítését.”

Alperes szerint az alaptörvény-ellenes „lefარagás” nemcsak abból állt, hogy a teljes költséget a megbízási szerződés alapján az eljárást bíróságok nem állapították meg a 4 eljárásban (Nagykanizsai Járásbíróság, Zalaegerszegi Törvényszék fellebbezési eljárás, Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, Zalaegerszegi Törvényszék fellebbezési eljárás), mert a megbízási szerződésben foglaltakat a végzett ügyvédi tevékenységhez képest „eltúlzottnak” találták, hanem azon okból is, hogy a Nagykanizsai Járásbíróság előtti eljárásban – a felperes kérelme ellenére – az eljárt bíróságok figyelmen kívül hagyták.

Ezen kívül az Alaptörvénybe ütköző döntés következtetésében az ún polgári bíróság (Nagykanizsai Járásbíróság és Zalaegerszegi Törvényszék Pf. ügyek) előtti eljárásokban felmerülő költségeket nem terhelték az ezeket a megbízási szerződés alapján fennálló költségeket 100 %-ban kizárólag okozó [Nagykanizsai Járásbíróság előtt ügyvédi munkadíj és készkiadások: 525.780,- Ft; Zalaegerszegi Törvényszék előtt: lerótt illeték, ügyvédi munkadíj és készkiadások, mint fellebbezési költség 539.820,- Ft] felperesi állami gazdálkodó szervezetre!

A fellebbezési eljárásban pedig - a jogszabály tételes rendelkezésével szemben - a pernyertesség-pervesztesség arányához a II. fokú bíróság felszámította a perköltségre vonatkozó I. fokú döntés elleni fellebbezési pertárgyértékként magát a perköltséget. Így az alperes fellebbezési pernyertességét csak 8 %-ban állapította meg.

Mindezek a körülmények súlyosan sértik az alperes tulajdonhoz való jogát, mert a bíróság jogszabálysértő döntése következtében elesett azoknak a költségeknek a megtérítésétől, amelyre a pernyertessége következtében bízván számíthatott, illetve amely költségek felmerülését a felperes eredménytelen és indokolatlan eljárási cselekményeivel okozta.

bad) A bírói döntés sérti az indítványozónak az **Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát**, mert az alperes ellen előterjesztett keresetet az eljárást bíróságok nem bíralták el tisztességes eljárás keretében.

A tisztességes eljárás hiányát nélkülözte, hogy az I-II: fokú bíróság nem állapította meg, hogy az alperes milyen tények alapján esett késedelembe és a munkabér visszafizetése iránti kötelezettségének késedelmét milyen jogszabály alapján lehet megállapítani abból a szempontból, hogy a Kúria ítélete alapján a tulajdonába került munkabér jogalap nélkülivé válása folytán azt miként kell visszafizetnie. Erre vonatkozó ítéleteit a bíróságok nem támasztották alá jogszabállyal.

Alperes álláspontja szerint a késedelem – a kamatfizetés tekintetében abban az esetben állt volna fenn, ha az alperes a visszvégrehajtás alapján, vagy az igény érvényesítésével kapcsolatban hozott jogerős bírósági ítélet alapján nem tesz eleget a visszafizetési kötelezettségének.

Önmagában a Kúria keresetet elutasító ítélete nem eredményezett - a korábban alperes részére a felperes jogerős ítélet alapján történt önkéntes teljesítésére tekintettel – tulajdonába került pénzeszközök visszafizetésére vonatkozóan kötelezettséget. Márcsak azon okból sem, hogy a felperes nem bizonyította, hogy az alperes a Kúria ítéletének meghozatalakor a pénzösszeg birtokában volt, hiszen a pénzösszeget a 2011. évben történt tulajdonba kerülésekor jogszerűen használta fel és költötte el.

A perben hangsúlyozandó: a bíróságoknak azt kellett megvizsgálniuk, hogy az alperes indítványozó milyen tények és jogszabályi rendelkezések alapján köteles és milyen időkeretben késedelmi kamat fizetésére az egyébként általa jogszerűen megszerzett jogos járandósága – Kúria keresetet elutasító ítélete következtében történő - jogalap nélkülivé válása folytán.

Az indokolást azonban hiába keressük az I-II. fokú ítéletekben, mert az nincs.

Ezért az I-II. fokú ítéletek sértik az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt, alperest megillető tisztességes és időszerű bírósági tárgyaláshoz való jogot.

A tisztességes eljáráshoz való jogot sérti, hogy a bíróság hivatalból azt a perköltséget, amely a felperes eredménytelen és téves keresetindításával kapcsolatban a Nagykanizsai Járásbíróság és a Zalaegerszegi Törvényszék, mint másodfokú bíróság előtt merült fel, a hatáskörrel rendelkező Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság és a Zalaegerszegi Törvényszék az ügy érdemében hozott ítéletiben nem terhelte az ezért az eredménytelen eljárásért felelős felperesre, hanem erről is a pernyertesség-pervesztesség függvényében döntött. A permegszüntetésre vonatkozó döntés ezt az eljárást lezárta, így az eljárást I-II. fokú bíróságnak erről a perköltségről, kizárólag a felperes terhére kellett volna döntenie a Pp. 80.§ (2) bekezdése alapján. A törvényi rendelkezés alkalmazásának mellőzése sérti a nemcsak az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdésében és 28.§-ában foglalt rendelkezéseket, hanem a tisztességes bírósági tárgyaláshoz való jogot is.

A Pp. 80. § (2) bekezdésének célja nyilvánvalóan az, hogy az egyik fél eredménytelen, szükségtelen, indokolatlan eljárásával kapcsolatban felmerült költségeket ne lehessen megosztani a pernyertesség arányában, hanem ezeket a költségeket az viselje, aki ezeknek a költségeknek a felmerülését a másik félnél okozta. A perben az ügy érdemében hozott I-II. fokú ítéletek nem állapítják meg a Nagykanizsai Járásbíróság előtt felmerült perköltség összegét a teljes perköltség összegének számításánál, ezért is tisztességtelen a bíróság jogerős ítélete.

Mindez sérti az alperes tulajdonhoz való jogát is.

bae) A bírói döntés sérti az indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt jogorvoslathoz való jogát.

A II. fokú bíróság eljárása nem felelt meg az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes tárgyaláshoz való jog és a (7) bekezdésében foglalt jogorvoslathoz való jognak, mert az indítványozó fellebbezésében foglaltakra nem adott a II. fokú bíróság választ: sem a késedelembe esés tényére, sem pedig a jogalapjára, amely alapján a kamatfizetési kötelezettség alperest indítványozót terhelhette volna, sem pedig arra, hogy az alperes és az megbízott Ügyvédi Iroda között létrejött megbízási szerződésben kikötött díjazás mely elemeiben és mértékében volt „eltúlzott”, illetve az IM rendelet 2. § (2) bekezdésében foglaltak szerint a munkadíj összeg, miért nem állt arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. Az alperes indítványozó a megbízási szerződés alapján kimutatta a költségjegyzékben a fennálló tények alapján az érvényesített munkadíjat, azonban sem ténybeli, sem jogi érvelést sem a felperes nyilatkozatai, sem az I-II. fokú bíróság ítéletében foglalt indokolások ezzel kapcsolatban nem tartalmaznak az aránytalanság okai és mértékei, formái tekintetében.

bb) A megsemmisíteni kért jogszabályi rendelkezés miatt ellentétes az alaptörvényi rendelkezésekkel?

Alperes indítványozó a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2.§ (2) bekezdése megsemmisítését kéri, amely a következő rendelkezést tartalmazza:

2.§ (2) Az (1) bekezdés alapján felszámított munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A bíróság döntését indokolni köteles.

bba) A miniszteri rendelet sérti az indítványozónak az Alaptörvény II. cikkében foglalt emberi méltóságát.

Egyrészt azon okból, a 2. § (2) bekezdése nem tartalmazza, hogy a „*munkadíj mérséklésének indokolt esete*” a bíróság által milyen módon érvényesíthető.

Fel kell-e hívni ezzel kapcsolatban a feleket a bíróságnak, már a bíróság döntése előtt, hogy ezzel mérsékléssel élni kíván, vagy pedig ehhez az ellenérdekű fél indítványa szükséges.

Ennek a miniszteri rendeletben történő előírása hiányában a szabályozás nem veszi figyelembe a felek emberi méltóságát sem egymás közti viszonyában, sem a bírósághoz való viszonyában.

A mérséklés tekintetében ugyanis az érintett fél nem tudja álláspontját kifejezteni.

Ebben a bírósági döntési keretben a fél lebecsülése válik kifejezésre juttatásra a jogalkotó által, mivel nem kap szerepet (jogot) abban, hogy a bíróság döntése előtt a bíróság szándékáról értesülést szerezzen, arra felkészülhessen, érveket adjon elő végzett ügyvédi munka és a megbízási szerződésben foglalt díjelemek alapján az arányosság követelményének fennállására.

bbb) A miniszteri rendelet rendelkezése sérti a szabadsághoz és biztonsághoz való jogot és ezzel összefüggésben a személyek elleni és tulajdon elleni jogtalan támadás elhárításához való alapvető jogot [Alaptörvény IV. és V. cikk] azáltal, hogy körültekintően, törvényben szabályozott jogok és kötelezettségek nélkül a fél és a jogi képviselő között kötött megbízási szerződés érvényesíthetőségét, azaz érvényességét az ellenérdekű fél vagy a bíróság kétségbe vonja, és attól eltérő döntést hozhat.

Az ügyvédi tevékenységről szóló 2017. évi LXXVIII. törvény (Üttv.) 28.§ (1) bekezdése szerint:

28. § (1) Az ügyvédi tevékenység folytatására adott megbízás (a továbbiakban: ügyvédi megbízás) – e törvény és a Polgári Törvénykönyv eltérő rendelkezése hiányában – szabad megállapodás tárgya.

17. Az ügyvédi megbízási díj

30. § (1) A felek – az e §-ban foglalt eltérésekkel – a megbízási díjban szabadon állapodnak meg. A felek költségátalány alkalmazását is kiköthetik.

(2) A végrehajtható okiratban megállapított lejárt követelés kivételével ügyvédi munkadíj- és költségterítés-követelés a kötelezett hozzájárulása nélkül nem ruházható át olyan személyre, aki az igényérvényesítéshez szükséges ügyvédi titok megismerésére nem jogosult.

(3) Bíróság előtt nem érvényesíthető az ügyvédi tevékenység eredményességéhez kötött ügyvédi munkadíj annyiban, amennyiben annak összege a teljes ügyvédi munkadíj kétharmadát meghaladja. E bekezdés alkalmazásában a teljes ügyvédi munkadíjba nem számít bele

a) a megbízó által az ügyvédi munkadíj részeként megfizetendő, az ügy ellátásával felmerülő költség, valamint

b) az ügyvédi megbízási díjnak az a része, amelyről az ügyvéd ellenérték nélkül lemondott.

31. § A megbízó javára átvett pénzből – a megbízó egyidejű írásbeli értesítése mellett – kielégíthető a megbízóval szemben fennálló és lejárt megbízási díj és költségtérítés címén fennálló követelés, kivéve, ha

- a) a pénzt nem a megbízó részére kell kiadni,*
- b) a megbízási díjban a felek nem állapodtak meg,*
- c) más törvény a beszámítást tiltja.*

Az Üttv. 28.§ (1) bekezdéséből és 30. § (1) bekezdéséből következően a miniszteri rendelet nem tartalmazhat szabályozást a megállapodás tartalmával kapcsolatban, és a bíróságot a Ptk-tól eltérően nem hatalmazhatja fel az ügyvédi megbízási szerződés figyelmen kívül hagyására vagy nem a tartalmának megfelelő döntésére. Az IM rendelet 2.§ (2) bekezdése az Üttv. 28.§ (1) bekezdésébe és 30. § (1) bekezdésébe ütközik. Az Üttv. 28.§ (1) bekezdése és 30. § (1) bekezdése tartalmú ügyvédi megbízási szerződés harmadik személy általi megtámadására, vagy a bíróságnak a szerződéstől eltérő döntéshozatalára – indítványozó véleménye szerint – csak az Üttv-ben – azaz törvényben alkotott – szabályokkal lehet csak eltérni. Ezt támasztja alá az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése.

A fél és az ügyvéd között létrejött megállapodás szerződés, és a szerződési szabadság elvének megfelelően a szerződés megtámadására csak törvényben meghatározott esetben van lehetőség – különösen a szerződéskötésben részt nem vevő harmadik személy (a perbeli ellenérdekű fél) vagy a bíróság részéről. Ilyen szabályokat azonban az Üttv. nem tartalmaz.

A fél és az őt képviselő ügyvéd közötti megbízási szerződésben foglaltak figyelmen kívül hagyása a jelenlegi jogszabályi környezetben sérti a szerződési szabadság elvét [Alaptörvény], valamint a szabadsághoz és biztonsághoz való alapvető jogot és a tulajdon elleni jogtalan támadás elleni védelemhez való jogot.

A miniszteri rendeletben foglalt 2. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezés a fentiek miatt alaptörvény ellenes.

A miniszter a rendeletét az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. törvény (Üt.) 131.§-ában foglalt felhatalmazás alapján adta ki. Ezen rendelet kiadására vonatkozó törvényi felhatalmazást az Üttv. hatályon kívül helyezte.

Az Üttv. 206. § (1) bekezdése új felhatalmazást tartalmaz, miszerint:

206. § Felhatalmazást kap a miniszter, hogy

a) a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költséget, rendeletben szabályozza.

Alperes úgy véli, hogy az Üttv. 206. § a) pontjában foglalt felhatalmazás kereteit az IM rendelet 2.§ (2) bekezdése túllépi, mivel nem a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségeket szabályozza, hanem arról rendelkezik, hogy az ügyvédi megbízási szerződésben foglalt felek megállapodását a bíróság mikor hagyhatja figyelmen kívül. Erre pedig a felhatalmazás nem ad szabályozási lehetőséget.

bbc) A miniszteri rendelet megsemmisíteni indítványozott rendelkezése sérti az indítványozónak az Alaptörvény XIII. cikkében védett tulajdonhoz való jogát. A fél és az ügyvéd között kötött megbízási szerződésben foglalt ügyvédi költségek mérséklése óhatatlanul azt eredményezi, hogy ezzel a jogszabályi rendelkezésnek az alkalmazásával a fél ügyvédi költsége, amelyet az általa megbízott ügyvéd felé a megbízási szerződés alapján meg

kell fizetnie (illetve megfizetett), ezek a költségek az az ellenérdekű pervesztes félre - még teljes pernyertesség esetén sem terhelhetők át.

Ezenkívül a miniszteri rendeletből nem állapítható meg az az eljárás, hogy a bíróságnak a 2.§ (2) bekezdésére alapított döntése meghozatalánál milyen eljárási szabályokat kell a felek közötti kapcsolattartása során betartania.

bbd) A miniszteri rendelet sérti az alperes indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági tárgyaláshoz való jogát.

A tárgyalás tisztességes lefolytatásának követelménye és az ügyfélegyenlősége azt jelenti, hogy a bíróság az adott döntése előtt – tehát amikor az IM rendelet 2. § (2) bekezdését kívánja jogi normaként alkalmazni - a döntése szükségességéről, vagy az ellenérdekű fél ezzel kapcsolatos indítványáról tájékoztatja a feleket, és felhívja őket a ténybeli és jogi nyilatkozataik megtételére.

Sajnálatos módon a miniszteri rendelet ezzel kapcsolatban semmilyen, a felek jogaival és a bíróságnak az IM rendelet 2. § (2) bekezdésén alapuló hatáskörének gyakorlásával kapcsolatos tartalmi rendelkezésre vonatkozó szabályozást nem tartalmaz. Sem az ilyen eljárásnak a fél által történő kezdeményezése, sem a bíróság által ezen eljárás lefolytatásának a felekkel való közlésére. Ennek elmaradása sértette a perben az alperes tisztességes eljáráshoz való alapvető jogát.

Az eljáró bíróságok a döntésük meghozatala során mellőzték a kontradiktórius eljárás követelményeit az IM rendelet 2. § (2) bekezdése alapján történő döntés meghozatalakor.

3. Egyéb nyilatkozatok és mellékletek

a) Nyilatkozat arról, ha az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Indítványozó nem kezdeményezte a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

b) Ügyvédi meghatalmazás eredeti példánya, vagy jogtanácsosi igazolvány másolata, ha az indítványozó jogi képviselővel jár el.

Indítványozó az ügyvédi meghatalmazás 2015. november 19. napján kelt hitelesített másolatát a beadványához (I/1 irat) csatolta.

c) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról

Indítványozó nem járul hozzá a személyes adatainak nyilvánosságra hozatalához

d) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata (Mellékletek)

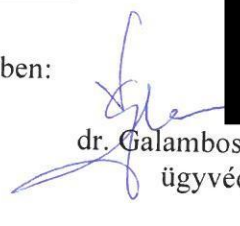
Az alkotmányjogi panasz indítvánnyal támadott I-II. fokú bírósági határozat ezen beadvány I/4 és I/5 mellékleteként csatolásra került.

Indítványozó kéri, hogy Tisztelt Alkotmánybíróság szerezzé be a Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságtól a 2. M. 99/2018. számú, a munkáltató által indított bérkövetelés utáni kamattal kapcsolatban keletkezett munkaügyi per iratait.

Budapest, 2019. május 13.

Tisztelettel:

képviselőként, a Dr. Galambos Károly Ügyvédi Iroda nevében:

dr. Galambos Károly
ügyvéd

Mellékelte iratok: (5 db)

- Ügyvédi meghatalmazás hitelesített másolata (I/1)
- Nagykanizsai Járásbíróság 5. P.20.979/2015/10. sz. ítélete (I/2)
- Zalaegerszegi Törvényszék 2. Pf. 20.011/2017/3 az első fokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyező, a pert megszüntető és áttételről rendelkező végzése (I/3);
- Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2. M. 99/2018/23. ítélet (I/4.);
- Zalaegerszegi Törvényszék 2. Mf. 20.742/2018/6. sorszámu ítélet (I/5.)